

**Du musst
dein Leben
ändern
2021**

EGYMONDATOK

**Petőfi
Kulturális
Ügynökség**

Impresszum:

Pannon Tükör 2022/1. szám melléklete

ISSN 1219-6886 (Nyomtatott) ISSN 2732-0510 (Online)

Kiadja: Pannon Írók Társasága

8900 Zalaegerszeg, Landorhegyi út 21.

Felelős kiadó: dr. Gyimesi Endre - elnök

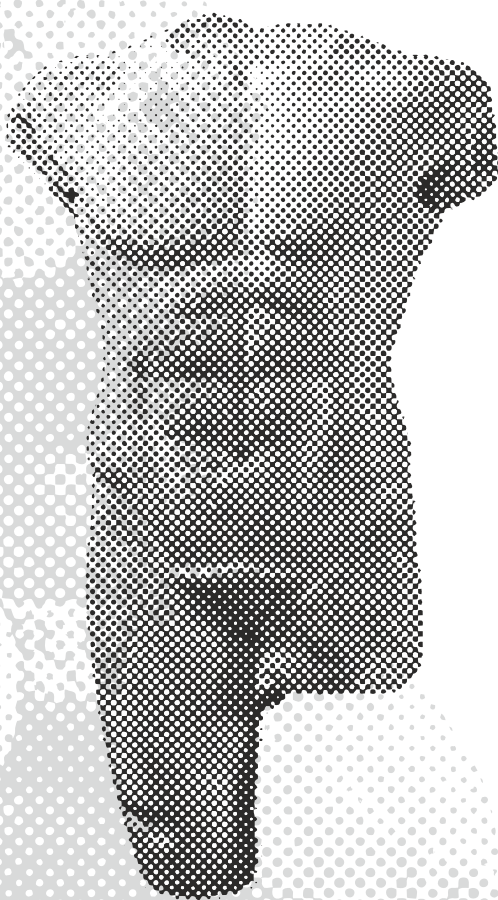
Grafika: Tóth Norbert

Nyomdai munkák: Göcsej Nyomda

8900 Zalaegerszeg, Bajcsy-Zsilinszky tér 2.

Du musst dein Leben ändern 2021

EGYMONDATOK

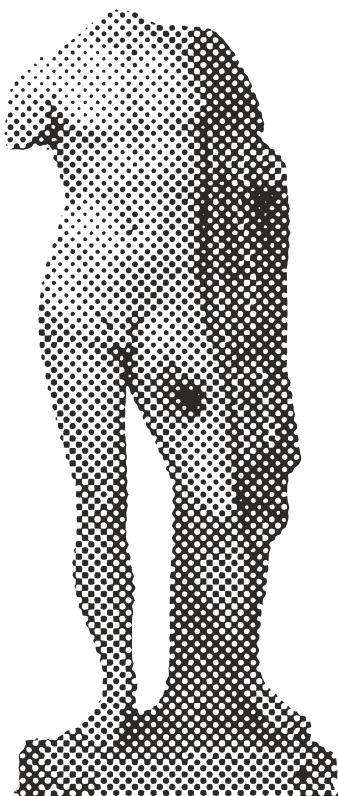
Pannon Tükör
2022

Tények és valóság – Rilke 2021

„A napló a legmagasabb gondolkodási-közlési forma, teljhatalom. Napközben a lét zebráján futó ijedt pocok, esett ember vagyok, de este, egyedül a papírral... cézárként ítélezhetem.” – írja Tózsér Árpád, a felvidéki író-nagyság Tolnai Ottó, a délvidéki íróóriás kapcsán. Micsoda lehetőség, rendezni napról napra a mindent! A szűz papíron (vagy a tiszta képernyőn) a világ újraalkotásának lehetősége, a részek vizsgálatával. Ám a lehetőség felelősség is. Mert előbb látni kell az összetevőket, az ún. tényeket és mert „a naplóíró nem hazudhat, eleven embereket boncol: este, mikor kinyitja naplóját még meleg a napközben látott emberek szíve, veséje, mája a kezében. S ő könyörtelenül beléjük vág tollával, szikéjével...” Ez nem megváltás, a lét zebráján futó ijedt pocok, én, „csak azzal játszom, amit elérek”. De azzal igenis van dolgom, van lehetőség és felelősség. A 2021-es év 365 mondatának szerzőinek köszönhetően, akik mindenekelőtt önmaguk cézárjai és boncmesterei voltak, az alkotás mindenkori erejével találkozhat az olvasó. Ők segítenek, a művészet segít, nehogy *a tényektől ne lássuk a valóságot*.

Kedves Olvasó, a kötet megismerése legyen lehetőség Neked. Aztán, ha elolvastad, a felelősség már a te dolgod lehet.

Nagygéci Kovács József

Mécs Anna

Január

Január 1.

A négyfős (plusz egy kutya) szilveszter hajnalán az iskolaelértségi vizsgálatról beszélgetünk, váratlanul felvilan a kép, ahogy öt és fél évesen, félszegen, de izgatottan besétálok leendő általános iskolám első emeleti termébe, és ügyesen válaszolok a kérdésekre, vizsgahelyzetben mindig jól szerepelek, így augusztusiként én lehetek az örök legfiatalabb az osztályaimban, erre mindig büszke vagyok, gólyatáborban a mentoraim ledöbbennek, hogy ott leszek tizenharc, egy nagy adag kerítészagató pálinkával ajándékoznak meg, örülök, hogy fiatalabban tapasztalok meg mindent, és hogy siethetek a többiek után, de hova siettem már akkor is, hova sietek most is?

Január 2.

Nincs kedvem hajam mosni, azzal áltatom magam, hogy környezettudatos cselekedet húzni, ameddig lehet, a rövid haj lenne a még tudatosabb, ahhoz kevesebb víz kell, milyen lenne ha most hirtelen letolnám a hajam, mint Britney Spears, apa nagybátyja, Mécs László, úgy próbálta meg rávenni magát hogy megírja az emlékiratait, hogy túsire nyírta a haját, pár hétig a hiúsága valóban a szobába zárta, több száz oldalt írt, de a gyerekkoron nem jutott túl, én se mutatkoznék hónapokig, másodikban anya filmes fodrász barátnője, aki egyébként olyan volt, mintha a nagynénénk lenne, divatos frizurát akart vágni nekem, ezért hátul felnírta, elől hosszúra hagyta, egész este sírtam, sose voltam a hajlammal kísérletező típus, apának be kellett kísérnie az iskolába, és az osztályt arra kérnie, ne csúfoljanak, nem tudom a haj vagy a kérés volt-e a kellemetlenebb.

Január 3.

Patkánygödör, így hívjuk a kertünk és a földút közötti csatornát, ahonnan ma három kukás zsáknyi szemetet szedek össze, nem terveztem, gumicsizmában, pizzamára húzott kabátban, a földet pusztá kézzel kaparva mindig újabb műanyag réteget találok, kifeszve a föld és a gyökérzet fogságából, a növények ragaszkodnak a foszlott zacskókhoz, amikor azt hiszem, a felület tiszta, tovább ások, és ami földnek tűnik, újabb szemetet rejt, az üvegcserepek apró vágásokat ejtenek a kezemen.

Január 4.

Akkor én is megmutatom, hogy nézek ki, mondom, és lehúszom az arcom felét eltakaró maszkot, váratlanul zavarba hoz ez az aktus, mintha a pólómat rántanám fel, és villantanék, egészen hozzászoktam, hogy elrejtőzhetek.

Január 5.

Krakkói ösztöndíjat nyerek, májustól június közepéig egy gyönyörű park gyönyörű alkotóházában írok, ha és amennyiben, az esetben, ha, a koronavírus, az oltás, a harmadik hullám, május még sok hónap, január, február, március, április mondom, tavasz, a parkban a fák, ad-digra biztosan, amennyiben, ha a vakcinaszállítmány, az oltási terv, 18-59, nem veszélyeztetett, nyájimmunitás, akár az orrossal is, ha kell, de nem kell, talán.

Január 6.

Sokat sírok, de amikor épp újra rákezdenék, rájövök: igazából élvezem, örülök, hogy van apropója a sírásnak, hogy sajnálhatom magam, hogy végre magamra is olyan mély együttérzéssel gondolhatok, ahogy annyiakra gondoltam, mert az elmúlt év nem volt más, mint mások, a világ folyamatos sajnálata, miközben szépen csendben, látványos tragédiák nélkül is fájdalmasan nehéz élni, amikor az év szépen lassan vékonyra rágcsálja az idegeimet.

Január 7.

Videóhívás közben jelzik, hogy zúgás jön tőlem, én nem hallom, biztos a gépem ventilátora az, eddig nem csinálta, talán most lett elég neki a márciustól tartó folyamatos közvetítés köztem és a világ között, talán én is mostanra fáradtam el, és lehet, én is kívülről jól hallhatóan zúgok, miközben én végtelen csendet hallok magam körül.

Január 8.

Pár hónapja zabkását reggelizem, összefőzöm reggelente, hogy szépen kibélelje hártójával a gyomrom, általános iskolásként is minden reggel ezt ettem, anya főzött zabpelyhet és kukoricadarát, én zabpelyhes voltam mindig is, nem is értettem a kukoricadarát választó testvéreimet, de anya tejjel csinálta, cukorral, lekvárt kentünk rá, vagy kakaóporral szórtuk meg, ma így nem enném, én vízzel főzöm, cukor nélkül, gyümölcsökkel és magvakkal, de mégis zabpehely, az összekötő erő ugyanaz, bárcsak mindent így, saját szájam íze szerint tudnék átörökíteni.

Január 9.

Budapestiként budapesti apartmanokat nézünk, milyen lehet turistának lenni ebben a városban, Irgalmasok Veli Bej Fürdője 500 méter, Lukács Gyógyfürdő és Uszoda 700 m, 399 program található a környéken, milyen lehet nem Covid idején turistának lenni ebben a városban, nem gondolni a sok nyomorra, csak sétálni a Dunaparton és gyönyörködni meleg fürdőtől ellazult testtel a hatalmas parlamentben, és a váratlanul a város közepébe magasodó Gellért-hegyben.

Január 10.

Ma végre látom a szüleim szomszédját, a férfit, aki színes ruhákkal aggatja tele a kertjét, és naponta többször zengi be a környéket baritonjával, körbe-körbe sétál, a Bibliából idéz, verseket szaval, összeesküvéseket lep-lez le dörgegelmesen, zeng, mintha az utolsó kinyilatkoztatást mondaná el, több környékbeli ház eladhatatlanná vált miatta, állítólag korábban halott patkányt is átdobott hozzánk, de ebben nem vagyok biztos, eddig sose lestem meg, csak most, hogy a kertbe szorulunk

anyáékat meglátogatva, szürke, feliratos pulóverben van, hosszúkás, barázdált arc, de tulajdonképpen semmi különös.

Január 11.

Neheztelek azokra, akik a vízkeresztet követő első napokon megszabadulnak fenyőfájuktól, akik a startpisztoly dörrenésére várva megbújnak az ünnepi fények derengésében, és önelégülten tépik le a díszeket, rángatják le az égősort, hajítják ki a fát, és rögtön, tapsra visszatérnek a mindennapokba, ezekben a hetekben szomorúan sétálok el a fahullák szegélyezte utcákon, az élet-erős karácsonyfák mellett, én nem tudok ilyen gyorsan, ilyen kegyetlenül megszabadulni a fától, szüleim se tudtak, bár régen már-már szégyellnivalóan sokáig őrizgettük a fát, amikor már húsvét hete közeledett, már nem volt tovább mire várni, a megsárgult fa gyenge ágairól óvatosan lekasztgattuk a díszeket, és lopva körülnéztünk a kapuban, mielőtt kivittük a csontvázzá vált fácskát, hogy miután megszületett és meghalt, feltámadhasson.

Január 12.

Szerencsére nem esett a napokban, így a szippantós le tud ereszkedni a földúton, piszkos fehér tömlőjét az aknához vezetik, kiszippantanak 4,2 köbméter szennyvizet, de ötöt fognak elszámolni, nem fogunk reklamálni, hanem örülünk, hogy tavaszig nem kell már hívni, megbízhatóan tartjuk a 90 liter/nap fogyasztást, függetlenül az euró árfolyamától, az időjárástól, attól, hogy mennyit sírunk, mennyit szeretkezünk, mennyit eszünk vagy mennyit veszekszünk, 90 litert eresztünk le a lefolyón.

Január 13.

Szereznem kell egy felhatalmazást egy kutatóhelytől, hogy hozzáférjek apa 1957-59-es peranyagaihoz, ha apa adna felhatalmazást, akkor a töredékét láthatnám, kutatóként sokkal több minden feltáru előttem, mint lányként, talán kíméletes akar lenni a rendszer, vagy csak tisztázni a szerepeket: most nem a lánya vagy, hanem egy kutató.

Január 14.

Éjszaka hó lepi be a tájat, és én gyermeki izgalommal ébredezem, hosszú idő után először utazok villamossal, olyan, mint egy normális nap: hóesés télen, irodába be, rendesen felöltözve, de valami mégse stimmel, mindenki csak billeg ebben a valóságban, nézem a villamos ablakából a megállóban várakozókat, mi mind elengedtük az életet, mind kivonultunk belőle, de az mégis ment tovább, és most úgy térünk vissza, hogy meg vagyunk sértve, hogy nélkülünk is, hogy észre se véve, és a többiek is nélkülünk és mi is a többiek nélkül.

Január 15.

A kaputól földút visz a város felé, este indulok el a piszkosfehér Sparkkal a háztól magabiztosan, pár méter után érzem, csúszkálók az autóval, megijedek, megállok, próbálók elindulni, kipörög a kerék, hetes fordulatszám, égett gumi szaga, egyesben, kettesben próbálom, a kocsí nem mozdul, alattam egy tonnás jármű, a jármű alatt jég, nem rajtam múlik, nincs kontrollom, sötét erdőben egyedül vagyok, kit hívjak, ki mentsen meg, aztán hátra gurulok kicsit, és a jeget óvatosan kikerülve lassan felevickélek.

Január 16.

Egész nap online képzés, csupa gondolati élmény, hogyan írjak erről a sok virtualitásról, amikor nem tudom a fizikai teret köztem és a másik között leírni, amikor az egész olyan sík, és annyira az én fejemben van.

Január 17.

Mansfeld Péter arcán egy koszos maszk, soha többé DK felirat, zavar, meztelen fiú, alig volt 18, amikor kivégezték, az a maszk meg elfedi a száját, a szemét, piszkos a maszk, egyszer használatos, odalépek, dupla kesztyű rajtam a hideg miatt, leszedem, remélem, nem Covidos, kidobom a kukába.

Január 18.

Apa egy trikolórszalaggal átkötött bonbonosdobozban átnyújtja a börtönben kapott és a börtönből írt leveleit, 59-209-es számú rab, egy összetört szívű édesanya, egy meggyötört mennyasszony, egy gyászoló hűg, egy kis dobozban hat év, benne egy elküldetlen, újrafogalmazott levél, ami nem ment át a cenzúrán – egy olyan bekezdés miatt, ahol arról ír apa, hogy mégsem jó mindig önzetlennek lenni, az önzetlenek több bajt okoznak és a máglyán végzik.

Január 19.

Hiperinzulinéria: az inzulinrezisztencia előszobája, ami a cukorbetegség előszobája, ott tetszik állni két lábbal az előszoba előszobájában, de a második ajtón akár már láb nélkül léphet be, figyelmeztet kedvesen az orvos.

Január 20.

A bezártságban az a nehéz, hogy a falakról közletről pattannak vissza a gondolatok.

Január 21.

Egy nyolchónapos kisbaba csatlakozik a videóhíváshoz, nyolchónapos, maszkban vagy képernyőn látott csak embereket.

Január 22.

Elrendezem időrendben apa börtönleveleit, könyvrecenziókat is írt a börtönben, és a leendő fiának üzen a papír maradék szabad felületein.

Január 23.

Nézegetem a férjem fényképeit, mindegyiken ugyanabban a szobában vagyok, csak egyiken a széken, másikon a kanapé egyik végében, másik végében, ülök, fekszem, olvasok, gépezem, eszem, iszom, ugyanabban a szobában, csak más melegítőben, mintha egy hosszú nap lenne az év.

Január 24.

Nyaktorna alatt meghúzom a nyakamat.

Január 25.

Soroksáron a jogtudományi intézet portáján átveszem a kutatói meghatalmazásomat, ezzel tudok majd betekinteni apa 1957-59-es irataiba, én most már láthatom, de mit mutathatok meg belőle?

Január 26.

Visszaolvasok pár interjút apával a bőrötnévekről, sok órát beszélgettünk tavasszal, nyáron és ősszel Skype-on, korábban ha ennyit mesélt, valahogy kikapcsoltam, lezártam, mint lánya untam, de mint író mindent tudni akarok.

Január 27.

A szerkesztőmnek küldök szövegpróbálkozásokat, hogy beszéljen apa, hogy beszéljen nagymama a könyvben, azt írja, apával nehezebben birkózom, talán igen, mintha túl közel lenne, mintha túlzottan nagy tétje lenne, nagymamát alig ismertem, paradox módon őt könnyebb megkonstruálnom.

Január 28.

Hogy van az, hogy sose van vége, hogy gyűjtöm a pontokat, egyiket a másik után, még meg se szereztem, de már a következőért nyúlok, közben folyamatosan termelődik, termelődik minden, mintha a fákon percenként nőne a gyümölcs, leszakítok egyet, és a helyén kető nő, sose tudom leszüretelni.

Január 29.

Mi lenne, ha nem országokra, hanem személyekre lenne kibocsátási kvóta, mindenki egy adott egységnyi károsanyagot eregethetne a levegőbe havonta, otthon ülve pénzt kereshetnék azzal, hogy a kvótáinkat áruba bocsájtjuk.

Január 30.

Pakolászunk, költözködünk megint, többször az elmúlt évben, mozgásban van minden, nincs viszonyítási alap, a tárgyak is olyan elhagyhatóvá válnak, tulajdonképpen mindenről le tudunk mondani.

Január 31.

Átszüremlenek a hangok, ahogy férjem a testvéreimmel és barátaikkal Star Craft bajnokságot játszanak, férjem hevülten kiáltozik, teljes átéléssel, mintha semmi fontos nem történhetne azon a pályán kívül, ahol a zergek és a titánok összecsapnak, kicsit talán irigy is vagyok, mikor csináltam ennyire csak úgy, minden további ambíció vagy remény nélkül bármit is, ők is csak a Star Craftozásért Star Craftoznak, nincs vele más céljuk, talán ezek az egymondatok, tulajdonképpen mindegy is, hogy valaki eddig eljut-e, végiggörög-e a januáromon vagy nem, nem vezetnek ezek a mondatok sehová.

Nagy Dániel

Február

1.

Néha csak annyit akarok, hogy szavakkal dolgokat csinálhassak.

2.

Ma fényt derítettem arra, hogy a gördeszkás korszakom nemcsak a Fubu márkával ismertetett meg közelebbről, de megtanított arra, hogy vannak járható, és vannak járhatatlan utak.

3.

Jó lenne, ha Truffaut, Mándy és Wes Anderson találkozhatnának, mondjuk egy cukrászdában, és ott beszélgetnének vonatokról, gyerekkorról, filmekről, ilyesmikről.

4.

Az uzsonnára elfogyasztott téli fagyri ropogós tölcsérében megbúvó cukros pálmazsírmasza még mindig gyerekkorízű.

5.

Csudás fogalomra bukkantam: young timers, vagyis a 90-es, 2000-es évek autóinak gyűjtőfogalma, tehát például a Fiat Uno is már idetartozik.

6.

A mai nap egy lánnyal beszéltem a lucid dreamingről, hogy most ő ezt próbálja, a tudatos álmodást, és bíztat, csináljam csak én is, kezdjem el tréningeztetni magamat az álmodásra, váljék belőlem is igazi, 5 csillagos álmodó.

7.

Hónapok óta unom az iróniát. ˘_(`ツ)_/˘

8.

„Kiderül, hogy az úgynevezett függöny mögött, amely állítólag eltakarja a belsőt, nincs semmi látnivaló, ha mi magunk nem megyünk mögéje, éppannyira azért, hogy lássunk, mint azért, hogy legyen mögötte valami, ami látható. (G. W. F. Hegel)

9.

„A kifinomult irodalmi érzék rezdül a remek(-)íróra, sőt egy masszív „elváráshorizontot” konstruál, amely lehetlenné teszi, hogy megpillantsa benne a rosszat, a gyengét, az unalmasat, hiszen egy remek(-)íróról van szó, tehát bizonyára minden sokkal jobb, erősebb, érdekesebb, mint első olvasásra tűnik.” (Farkas Zsolt)

10.

Azért az lehet baj, hogy elég sok mindent elég gyorsan megunok.

11.

BRÉKING: 10 forinttal emelkedett a tepertős, a sajtos, a medvehagymás és a krumplis pogácsa ára itt, ebben a Mester utcai pékségben. (‘_ > `)

12.

A mai nap egy lánnyal az időről beszélgettünk.

13.

Ma a Mikszáthon sörözgettünk, aztán 8 óra lett, menni kellett, és mi mentünk is, de nem haza, hanem Luluhoz, akit nem ismertem, de azt mondták, oda menjünk, ott lesz a buli, a folytatás, és hát lett is, valóban, több ember bement egy lakásba és ott söroket fogyasztott, azonban el kell szomorítsam az olvasókat, azokat az olvasókat, akik kezdenének izgalomba jönni, hogy micsoda kaland ez, péntek este, csak úgy, az utcáról meglátogatni valakit és bulit csapni, akik már idealizálták ezt a pikáns kis helyzetet, hogy micsoda spontán fiatalok ezek, tudnak élni, na szóval nekik mondom, hogy ennek itt most vége van, ugyanis – sajnos -- annyira elszomorítóan kiszámítható innestől minden, hogy kedvem sincs ezekről írni, meg amúgy is, mindig is utáltam, ha valami csak azért jó, mert spontán.

14.

Ma a Ctrl billentyű megszűnését képzeltem el, hogy visszamenőleg megszűnne az összes Ctrl-lal elkövetett billentyűparancs, és hogy ez akkor mekkora nagy gond lenne.

15.

Vicces, nem? ()

16.

Befejeztem Békés Pál Félőlény című mesekönyvét, ami-ben a Félőlény Élőlénné karakter változik.

17.

27 éve születtem, reggel 10 óra tájban, amikor – gondolom -- rengetegen töltötték tízóráissal az idejüket.

18.

Jajj, amikor a szívről meg a lélekről van szó, amikor csak úgy feljön, mint téma, a semmiből, mert mindig feljön, valahogy mindig bedobják, jó lesz ez, csellengő, szorongó huszonévesek, nem tudnak miről beszélni, és akkor valaki bedobja, hogy szív meg lélek, és én ilyenkor mindig a telefonomhoz nyúlok. (• ^ •)

19.

Péntek van, és pár perccel ezelőtt lecseréltem a múltat a jövőre.

20.

Gyanút fogtam, hogy egyenes arányosság van az ember kora és a kapucnispulcsi-készlete között, de a barátaim mondták, hogy ez nem ilyen egyszerű.

21.

Próbálok elképzelni Hazai Attila első munkanapját, hogy mint reklámszövegíró besétált egy ügynökségre, és ott megkapta az első briefjét.

22.

Aki ironizál, az valószínűleg élni akar. (Farkas Péter)

23.

Ma többször is elmosolyodtam, mikor kimondtam magamban, hogy „Kösd össze a kellemest a hasznossal”, mert ilyenkor mindig elképzeltem, hogy valaki fog egy ácsceruzát, és összeköti a kellemest a hasznossal.

24.

Szerintem hetek óta álmodom nővel, de az is lehet, hogy igazából lányokkal, csak soha nem sikerül eléggé megismerjem őket, hogy kiderüljön az igazság, de talán majd ma.

25.

„És bár az innovatív modern művészetről mindenki azt mondta, hogy ez a szabadság kiteljesedése, Groys szerint a legsúlyosabb rabságról van szó _ rabság volt az, hogy mindig újat kell csinálni.” (Sebők Zoltán)

26.

Kellemetlen és unalmas és hőtciki kádernek lenni, nap mint nap felbőfogni a kellemes falkamelegben a jól megrágott, kötelező „gondolatokat”, és élvezni a hierarchia hűvös biztonságát.

27.

Az ajkam sörhaptól zsibbad, és élvezem.

28.

Aki nem ismerné Kabai Ferencet, annak elmondom, hogy 56 éves, hajléktalan, hegesztő, de van engedélye daruzni is 50 tonnáig, és most munkát keres, és leszólitott vasárnap hajnalban, hogy merre kell mennie a villamoshoz, amivel majd a szállóra, és beírtam a Google Maps-be, és láttam az útvonalat, amin majd eljut egy matracra, vagyis ezt mondta, hogy a matracért megy, és aztán adtam neki 1000 forintot, és szégyelltem magamat, és elkezdett sírni, és én is majdnem, és ott voltunk ketten a Boráros téren, tényleg senki, csak mit ketten, és fújt a csípős szél, és néztem, és nézett, egy szót sem szólunk, mit mondhatott volna, mit mondhattam volna, csak annyit suttogtam halkan, nagyon halkan: ez a büdös, rohadt, kurva élet.

Sárközi Richárd

03

0301 (visszanézve 0322-ből)

Ma sem voltam sehhol - a hónap piszkozata.

0302

41, a kor közepén állok.

0303

Mindig is akartam egy esszét írni arról, hogy az olvasás sokkal intimebb, mint a szex, mégiscsak a fejedbe hatolnak be, masszírozzák a gondolataidat, birizgálják az örömközpontod.

0304

Büszke vagyok a könyvekre, amelyeket nem írtam meg.

0305

Az éjjeli szekrényem egyetlen funkciója a könyvtárolás, hogy miféle elgondolás, igény vagy szükség hordta össze a rajta lévő köteteket, arra csak tippjeim vannak (a kötetek pillanatnyi helyzetük szerint közöljük: álló sor, balfekvő, jobbfekvő):

Vendégkönyv A városnak meg kell épülnie

hal.doc A dolgok, amikről nem beszélünk

A Hold kardja alatt Bizarr történetek

Hévíz

Mi van, Catullus? Boltívek végtelenje

A világ végének vége Ami kimaradt

Gyomorkeserű Jazz Alagútnapok

Rítus Amíg a dolgok rendeződnek

A látható és a láthatatlan Ami helyet 42

Forrás

Negyednap Anna visszafordul Beenged Világos indul

Nincs hová visszamennem

Homokfúga A dicsőséges Európa

Éjszakai földetérés Az őszinteség közepe

Ő volt a rejtélyes állat Inszomnia Aszfaltangyal

Kujjon éneke szeretőjének

Választóvíz A Kilátó Presszóban Kairos

Berendezkedés Első pesti vérkabaré

Lementem egy üveg borért Hajnóczynak

Dalok a magasföldszintről

Rókák esküvője Két égbolt alatt

0306

Kirándulásaink története: megérkeztünk elindulni.

0307

Korszerűtlen elmélkedés: minél tovább élek, annál anakronisztikusabb vagyok

0308 (0309 0:33-kor)

velőt rázó
tabula rasa

0309

Már a FOMÓ-m sem a régi,
ha mindenki mindenről lemarad,
miről maradok le én?

0310

Milán (4 éves) a folytatás helyett következetesen azt mondja: olvass, és ettől minden félbehagyott cselekedet különleges színt kap.

0311

Páger pince Rrajnai rizling 2019. - vajon egy bor is lehet olyan szép (megkomponált, titokzatos, arányos, kifürkészhetetlen, összetett) mint a Mona Lisa?

0312

Élő slam slammerközönség előtt: „Tájékoztatás az egy-éves helyzetről: megjelent a Magyar Közöny legfrissebb számában, szerzője: kamu.”

0313

Mi lenne, ha nem napok irdalnák be az időnket, hanem mondatok: ma 50 mondatnyit éltem, ebből legalább 13 értelmetlen volt, 2 pedig csak felkiáltás volt.

0314

„Sírtál már tükörben?”

0315

Kádban: ráncos ujjbegyek fehérlenek az üvegpoháron.
/Kolonics Jjuhfark 2018./

0316

Ma, hogy elolvastam három mesét, kaptam egy guruló házat, egy kecskevezette motorcsónokat, egy guruló élményparkot, megnéztünk egy leendő kertet, vágtam, fűrészeltém fát, raktam meg tüzet, bontottam ki bort, olvastam még három mesét, megnéztem egy meccset, az Euphoria első részét, fejeztem be bort, ma nem történt semmi.

0317

Beírtam a teendők köze: szombaton orgazmus, csak el ne felejtsem!

0318

- Milyen volt az estéd?
- Ingereket teremtettem magamnak.

0319

(9:19)

Ha a majomhoz képest az ember előrelépés, az Istenhez képest nem visszalépés?

(10:01)

Ez a március még mindig az előző év része, hosszú 2020, a 21. század nem engedni megélni magát.

(15:20)

a szükség törvény
a bőség zavar

0320

Olvasom a 2018-as egymondatokat előképnek, mintha lehetne olyan az egymondatomnak, pedig az a más élete, nekem a saját mondatomat kell megélnem.

0321 (10:23)

Jó lenne egy nap, amikor nem történik velem egy mondat sem,
jó lenne egy mondat, amiben nem történik meg egy nap sem,
elnézést, van egy mondata, az életembe kellene.

0322

Részlet: három napja a kertben, kezem ügyében fejsze, fűrész, ásó, cipelem őket magammal, lehántolok egy kecskerágót, több helyen megtöröm a törzsét, kifordítom a földből, aranyesővesszőket nyesek, ágakat választok szét, körbeásom, a gyökereivel együtt tépem ki a földből, egy tuja állja utam, a kisebb ágak fejszecsapásra leesnek, a kopasz farészt fűrészzelem, a teteje rádól a diófára, a csonkot eltolom és magam felé húzom, szinte ásás nélkül adja meg magát, mire a homlokomról beletörlöm az izzadságot a karomba, a lyukak eltűntek, minden beültettetett...

0323

Megszakítjuk egymondatainkat. Most jött a hír, hogy az egyik legkedvesebb barátom édesapja

...

Tragikus hirtelenséggel élünk.

0324 (10:50)

valahol a lapockám és a derekam vonalában
szemem a monitorra függesztve
talán a derekamnál feljebb
munkák és egyéb vacakságokkal szöszölve
talált be tompa ütődéssel
többtíz tab között kattintgatva
mire lenéztem ott hevert
az egeret hirtelen csuklómozdulattal rántottam arrébb
egy félig összeaszott káposztatorzsa
mire felnéztem már elfordult
veszekedésünk katapultált gyümölcse

0325

Kedves egymondatom - így kellene kezdődnie minden bejegyzésemnek? -, ma - így kellene folytatódnia - szegedi - ide jártam egyetemre - bort ittam, eddig - pontatlan, mert megrendeltem a bort szegedről, szóval pár nappal ezelőttig - nem is tudtam - pongyola fogalmazás: nem voltam vele tisztában, halvány dunsztom sem volt, elképzelni sem tudtam -, hogy létezik ilyen - milyen? -. /Ujvári Szeged cuvée 2018./

0326

Elmegyek, megsétáltatom a gondolataimat, mert csak meghatározott ideig szobatiszták.

0327 (0328 1:48)

31 ütésig eljutottunk Lujzival (7 éves) tollasban, és az volt a megállapodás, ha meglesz a 6 (ugyan), ő olvas nekem mesét. A meglepetés erejével hatott, hogyha nekem olvasnak, és nem én olvasok, nem alszom bele.

0328 (0329 1:01)

Minden nap van egy pont, amikor valami kimozdít, eltéríti a nap folyását, és hangosan ki kell mondanom: „kisgyermekes családapa vagyok”, amivel biztosítom a napi rácsodálkozáspenzumom, elmosolyodom, miközben végtelenségig szorongok a felelősségen, és minden nap alig várom ennek az érzésnek az eljövételét.

0329 (0330 0:33)

BiDé 40 /Szignárovits-Maka Furmint 2019./, meglepi roaszt az embernek, aki a világvégét is túlbeszéli: „egyszer lemondtam az összes programomat a hétre, mikor láttam, hogy hívsz.”

0330 (23:03)

60 db betonlapot hordtam ki a kertből a ház elé kávé előtt, félig kótyagosan, fejemben az előző napi roast maradványaival, a talicska fülsüketítően csikorgott a nem várt megerőltetéstől, a kezem a kerti kesztyűtől vállalhatatlanul bűdös lett.

Reggel kilencre virradóra az első kávéfogyasztásomat megelőzően 60 db betonlap mozgatását foganasítottam a kert egyik hátsó pontjából a bejárati kapu irányába, s mivel az egykerekű soroglya rakterét a megengedettnél jobban megterheltem, az emberi erővel mozgatott szállítóeszköz magas, sípoló hanghatásokat keltett, miközben a kezemre védendőleg felhúzott kerti kesztyűk a bennük felgyülemlett bűzt mellső végtagjaimra továbbították.

60 db betonlap

0 db kávé

1 db talicska

cirka 180 db csikordulás

2 db kézi bűz

0331

léleksérv

gondolatböjt

Tomaji Attila

Egymondatok

Április 1.

„Úgy veszem a dolgokat, ahogy jönnek, szabadon, és úgy is fogom följegyezni, a magam módján”, írja Bellow az Augie March kalandjaiban, jegyzem is a magam módján, pár napja festeni kezdték Zebegényben a faházat, ahol élünk, és a festő srác – Kányádi Sándor egyik rokona Galambfalváról – ecsettel a kezében azt találta mondani: egyszer volt jó, de akkor se.

Április 2.

Ellentétek általútján álldogálunk, aztán megindulunk a kisebb-nagyobb csúcsok felé, tegnap éjjel még az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak, ma pedig hatalmas kiáltást sodor felénk a szél, baktatunk vissza a völgybe ezen a koratavaszi napon, amikor megölhették hitvány zsoldosok, és megszűnhetett dobogni szíve, és megérzik a fényt a gyökök, és fölzúgnak a hamuszín egek.

Április 3.

Vittem oltani valakit Szobra, állunk a sorban, mikor megböki vállam egy bot, Németh Péter Mikola költőé, mondja, tegnap éjjel hallgatta a Kossuthon a Felfedező nyelvről, irodalomról, zenéről: Nagypéntek c. adást, amelyben Házi Hunor Szentmártoni Szabó Gézával és velem beszélgetett, már idézzük is az elhangzott Ady- és Szabó Lőrinc-verseket, aztán körülnézek, körülöttünk öregek szúrásra, megmaradásra várva, elhallgatok és lehajtom a fejem.

Április 4.

Becsapódik Vass Tibor Légyott-felkérése a Spanyolnáhára Bartók plusz Pilinszky plusz én címmel, épp jókor, vállalom is, örömmel kényszerítve magam, mert két hét előtt adtam le Könyvhétre megjelenő könyvem kézirátát a Fekete Sas Kiadónak, és azóta nem írtam egy sort se, ismerem ezt az alig megszokható rémületet, hogy ma még írsz, de az is lehet, soha többé, ilyenkor úgy gondolok a versre, mint egy valaha szeretett lányra, akiről nem tudom, hol él, és már mást ölel.

Április 5.

Megyünk Kristóf fiammal Vácra meglocsolni nagymamát, Daniellával könyökölnék az ablakpárkányon, jó két méter magasban, állunk alattuk az utcán, szavalunk, és összekeverednek bennem a locsolóvers (Kerek erdőn jártam, / Piros tojást láttam, / Bárány húzta rengő kocsin, / Mindjárt ideszálltam.) és egy másik történet sorai (Hidd el, te is fehérnek látszol innen: / A bánat issza vérünk... Áldjon Isten!).

Április 6.

Túlságosan sokáig hittem, hogy anyanyelvem életem át változó és gyarapodó birtoklásában képes lehetek megnevezni és újra teremteni a változó és gyarapodó világ dolgait, s ezáltal korlátozni és uralni is tudom, de ma már belátom, ez lehetetlen, hiszen a teremtés isteni nyelven írt szöveg, ezért be kell érnem azzal, hogy törekvésem termékeny tévedés volt.

Április 7.

Már két éve nem láttam a tenger romlatlan arcvonásait, sziklákat, öblöket, a felhőkkel együtt futó árnyékokat, kezdem elfelejteni az illatát, hangját, a vörösös verőfényt a hullámok tetején, a szél folyamatos jelenlétét, a só csillanásait a bőrömön, azt a nyugalmat, amit az erdőt járva soha nem éreztem, mégis hálás vagyok a Börzsönynek, hogy szenttelenül, de barátságosan rést nyitott a számomra, amin habozás nélkül beléptem.

Április 8.

Olvasgatom az Odüsszeiát, megüti szememet az a rész, mikor Alkinoosz asztalánál Démodokosz – kit a Múza kegyelt, s akinek jót s rosszat is osztott: / mert elvette szemét, de adott neki mézizü dallást – O. hőstetteiről énekel, közben halljuk, ahogy hősünk zokogott, betakarva fejét köpenyével, talán a „dallás”, a verssorok és énekhang szépsége miatt, aztán azt gondolom: inkább saját életét siratja, ami már nem az övé, hanem örökre a miénk.

Április 9.

Kinőni a gyerekkorból, látni, ahogy elváltozik a test, az arc, a tekintet, kijárni az iskolákat, olvasni, egyre csak olvasni, aztán idomulni másokhoz, ismerkedni a gyerekeimmel, a betegségekkel, megtanulni a pénz jelentéktelenségét és fontosságát, barátkozni az itallal, a nagy tájakkal, tengerekkel, az erdővel, ülni éveken át az éjszakai íróasztalnál, nem sorolom, hogy férhetne egy mondatba az élet, aztán öregedni, szembe nézni mindazzal, amit a szív cipel, és megpróbálni túlélni ezt: mindig a szerelem segített ki a bajból, mikor odadoztam az éhes árnyak elé, és amíg felzabálták, messze futott a gyáva én.

Április 10.

Gyönyörű szombat, Kristóf fiam születését ünnepeljük, épp dél van, mikor Sággy Balázs betoppan, leül, már kezdődik is a Poétikon, Az év versei 2021-es antológiájáról szóló beszélgetés Zsille Gáborral, hallgatjuk Báthori Csaba, Bék Timur, Géczy János, Szálinger Balázs és Tomaji Attila verseit az antológiából, és mire véget ér, megisszuk a Tolnay pincészet 2020-as fanyar Zöldvelteni-nijét.

Április 11.

Az elmúlt éjszakákon elfogytak kiültetett virágjaink, szirmos fejük mind oldalra billent, száruk megtöretett, színük elveszett, 10-12 éves majomfáim összeomlottak, zengő ligetünk kietlenné vált, csupa friss halott a költészet születésnapján.

Április 12.

Jóvátehetetlen, hogy mivel nem szöktem meg időben otthonról, életem végéig menekülnöm kell apám brutális szigorának és anyám önfeladó, gyerekeit megvédeni nem tudó tehetetlenségének felettem lengő lassú ingája elől.

Április 13.

Szeretem a sorozatokat: Szív Ernő Árvaságait, Győrffy Ákos Mindennapi metafizika és Zúgó szériáját és az András László-Babiczy Tibor szerzőpáros görög verseinek új és újabb darabjait izgatottan várom, keresem.

Április 14.

Úgy dolgozom a mondatokon, mint pók a hálóján, de mire javítanék, elmozdul a világ, én is más leszek, ezért minden módosítás csak épphogy vagy annyira se az előző folytatása, inkább folyamatos újrakezdés, s hogy ebből kitörjek, kijelölök egy fix szót, a háló szívet, nem engedem elmozdulni, csak így nyílik esély arra, hogy a vers mégis elkészüljön.

Április 15.

Megérkezett új könyvem borítóterve, a Baktay Ervin és Amrita Sher Gil által is lakott zebegényi Szepessy-villa lakója, Csilléry Orsolya festő-illusztráló készítette puha művészceruzával, sokszáz vonalat húzott a versek kedvéért, kopár hegyek víztükörbe omló képe fut végig a teljes borítón, egy szépséges belső táj, ami olvasható, és mintha azt is mondaná, amit Amrita írt egyszer: Delhi és London között Zebegény a világ közepe.

Április 16.

Ma hajnalban megállt a Körhinta –, Rozi kutyámmal járom a zebegényi partot egész délelőtt, nézem szemközt a pilismaróti elpusztított fákat, a fák elmenekült lakóira gondolok, aztán egy kilométerre se jutva ugyanez a látvány fogad, kivágott fák ezen a partszakaszon is, és most már az emberre gondolok: eritis sicut Deus, scientes bonum et malum.

Április 17.

Reggel megnéztem két korai Janisch Attila-filmet, a Zizit és a Hosszú alkonyt, agresszív fekete-fehér szépség mindkettő, aztán órákig a parton, rágódva Lowry Vulkán alattjának egy mondatán: Azt hallottam, forog a Föld, most megállok itt, és megvárom, míg ideér a házam, ha lesz időm, kikeresem, hogy pontosan idéztem-e.

Április 18.

Sára lányom születése után Bella István javasolta, hogy írjak gyerekverseket, nem tudtam, szégyelltem magam miatta, de azóta is azt gondolom, hogy a szerelemről hatalmas versek születtek minden időben, de a gyerekeinkhez vagy a hazához fűző sokkal bonyolultabb és mélyebb szenvedélyről nehezebb beszélni, alig is lehet.

Április 19.

Már 20 éve élek Zebegényben, 20 éve koptatom a Kálvária-dombra vivő ösvényt, fölfelé jobb kéz felől, lefelé bal kéz felől a stációk sora, és két világ, a tegnapi és a mai élet között lebegve sokszor eszembe jut, ennél rövidebb lehetett az út Trója és Ithaka között.

Április 20.

Rozit átvisszük Nagymarosra megfürdetni, kifésültetni belőle a tél halott szőrhalmát, hosszúra nőtt körmeit az idegvégződéseikig visszavágni, a nő, aki mindezt elvégzi, megkérdi, lefotózhatja-e, felteheti-e a honlapjára a képét – ő, adatvédelem, személyiségi jogok, GDPR –, aztán mikor eljövünk tőle, felettünk az ég nagyot villámlik: tökéletes szó, villámlik, alany és állítmány egyszerre, keletkezik és vége van ugyanabban a pillanatban.

Április 21.

Szeretem a feleségemet.

Április 22.

Bár azt ígértem Nagygyéci Jóskának, hogy nem módosítok az egymondatokon, nincs kozmetika, változtatás, visszamenőleges módosítgatás, de ez nem megy, újra és újra belenyúlok a szövegbe, már minden eddigi mondatom javított változat, viszont a tegnapi bejegyzésen nincs módosítani való, az úgy jó és igaz, ahogy van.

Április 23.

Rendeltem egy karton bort, hív a futár, hogy itt van az utcában, megyek le érte, fizetek, indulok vissza, de jön ő is mellettem, valami dolgunk van még, kérdem, nincs, mondja, csak 8 éve nem jártam Zebegényben, felmegyek a temetőbe, hogy megnézzem a szüleim sírját.

Április 24.

Coetzee egyik tanulmányában olvasom az összes jelentős európai nyelven kiadott Márairól, hogy a regényformával kapcsolatos felfogása ódivatú, és mivel a műfajban rejlő lehetőségeket csak korlátozott mértékben aknázza ki, a regényírói érdemei csekélyek, vajon a kortársakról, Thomas Mannról vagy Musilról is hasonló a véleménye, nem tudom, viszont kiderül, hogy nem olvasta A Garrenek művét, és bosszant ez a hanyagság.

Április 25.

Jó Rozival az éjszakai Kálvária-dombot járni, eltűnnek az ismert, gyakran feleslegessé vált részletek, amelyek változását nincs kedv s mód figyelemmel követni, elmosódnak, mint emlékezetemben az időben közeli dolgok, mondhatnám, mintha álomban járnánk, de nem, egyszerűen arról van szó, hogy hiába nem látszanak, ha én tudok rólok, ezért lehet az is, hogy csak azt veszíthetjük el, ami nem a mienk, és azért, mert nem is volt a mienk, valamint hogy minden más, amihez közünk volt egykor, fényben vagy takarásban, de megvan, amíg élünk és még azután is.

Április 26.

Ülök az esti kertben, nézem a tönkrement, ezért a napokban lebontott teraszunk romjait, mennyit múltattuk ott gyerekekkel, barátokkal az időt, arra gondolok, ez a pillanat jelenünk magmája, az idő közepe, aztán nyugtalanítani kezd, hogy ha az időnek nincs kezdete, se vége, akkor közepe hogyan lehet: azzal nyugtatgatom magam, hogy minden okom megvan a nyugtalanságra.

Április 27.

Mintha a tegnapi bejegyzésekre kaptam volna választ – az evidenciák szép példája –, ahogy olvasgatva Magris Kisvilágok. c. útikönyvét, ezt találok: Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen! (János, 14:27)

Április 28.

Végre meghozta a posta Vodolazkin Lauroszát, régen vágytam rá, mindent félretéve olvasni kezdtem, és már 200 oldal után is kitűnik, hogy a nagy 19. századi orosz írók emblematikus, kamaszkoromat meghatározó műveihez hasonló módon hat rám ez a spirálban előre-felfelé őrjöngő idő, a szenvedés- és vezekléstörténet: mesetek és tanítványok nélküli világunkban jó vele merülni valamifelé, ami annyira hiányzott egész életemben.

Április 29.

Magyarországon ma lehet utoljára táviratot feladni, ezért a Magyar Küldeményművészeti Társaság egyik alapító tagjaként megírtam és feladtam utolsó táviratomat – Pilinszky jegyében –, amelyet el is küldtem Hernádkakra: Újra nyílt az összes terasz, kocsma, / a szájakon széles sörhab ragyog. / „Kimondhatatlan jól van, ami van. / Minden tetőről látni a napot.” // Fényár úszik a házak tűzfalán, / töltsd el téli szívünket, te sima, / vakító s édes, lüktető öröm. / Szülj szívünkbe rendet, anarchia.

Április 30.

Ulickaja írja egy levelében, hogy mikor meghalt Einstein, és Isten elé járult, kérte, írja le neki a világmindenség egyenletét, Isten leírta, Einstein nézte, csóválta a fejét, és azt mondta, ez hibás, igen, tudom, válaszolta Isten.

Molnár Krisztina Rita

Májusi mondatok

Miért jutott ma eszembe, hogy mennyire gyűlöltem gimnazistaként a kötelező vonulásokat, amikor szedett-vedett munkásőr-egyenruhába kellett öltöznünk, hogy a tribün előtt elvonulva valami egészen hamis tablókép statisztái legyünk?

Mióta megszülettek, nem voltam még a három gyerekemtől ennyire és ennyi ideig távol.

Hogy ne forgassam a fejemben egyfolytában a szürreális sebészeti csodát, ahogy valakiből – akit ráadásul épp csak ismerek – kiveszik a szívét, hogy restaurálják, akár egy sérült alkotást, elmentem estefelé a román boltba otthonosabb ízekért, zakuszkáért, torockói sajtéért.

Rossz hírek, rossz hírek, rossz hírek.

Éjjel felébredni, beszélni valakihez, aki 1200 km-re a műtétje óta alszik és nem ébred fel napok óta, ébresztgetni fejben kimondott szavakkal – pedig az álmot mindig szent dolognak tartottam, amit nem szabad megzavarni.

Reggel Mina kék cinkét fogott, behozta a házba, de kimentettük a szájából, a madár elrepült, otthon pedig hét vagy nyolc év után először virágzik a kék szerelemvirág.

Görög hallevés Sofiáéknál – eddig mennyire ódzkodtam mindig a sápatag, mediterrán hallevesektől, az etalon szegedi halászléhez képest löttynek tűnt mind, de tévedtem, isteni eledel.

A hiábavalóság dicsérete: filléres, antik porcelánvásáron válogatni órákig, kilépni a valóságból, sikerrel összeállítani egy elegáns Bavaria teáskészletet – mikor teázunk mi egyáltalán csészéből? –, pont, mint a nagyiéké volt, amit a '30-as években vásároltak leendő háztartásukba, és amit haláluk után gyerekeik érthető okokból elkótyavetyéltek.

Vándorcirkusz járt itt, egy francia család, dinasztia, mindig megnyugtat, amikor beülök a sátorponyva alá a szűk padra, hogy Tyll Ulenspiegel népe még tartja magát.

Az óceáni éghajlat megtanítja az embert örülni mindannak, amit annyira természetesnek veszünk otthon, annak például, hogy egyszerűen süt a nap.

Ayhan Gökhan interjúja Zsófi portréfotójával, ami két éve készült Granadában, Federico García Lorca házának kertjében – erős visszavágódás.

Este az ágyban Nádas-beszélgetéseket hallgatok, megnyugtat a hangja, a fojtott, átgondolt békéje.

Egy nap Darinával – az exmonarchia közös bája.

Tolle lege: „És kirohant a konyhába egy tenyerében maradt pofonnal.” (Bereményi Géza: Magyar Copperfield)

Áradások, folyamatos áradások.

Nem minden halál az élet következménye.

Egy regényről – most Borbély Szilárd Nincstelének – beszélgetni másokkal minden alkalommal felkavaró, közös merülés.

Az ikrek 25. születésnapja – piros, szép nap, fáj, hogy mind a hárman a világ három különböző pontján vagyunk, még nem volt ilyen, és ne is legyen.

Levelezés a Kolozsvári Ünnepi Könyvhétről, talán harmadszorra nem marad el.

A világ legszörnyebb – pedig már a kilencedik, de egyik sem volt hasonló – Covid-tesztje: húsz percig ömlik a könny a bal szememből, a bal dobhártyám, mintha kilukadt volna, éles fájdalom, a bal agyféltekém elzsibbadt, alig tudom folytatni a napot.

Maszkban a londoni metrón egymáshoz dőlve Emmával – tükröződünk az ablaküvegben, mintha filmet néznék.

Újabb – ezúttal nem fájdalmas – Covid-teszt a Harley Streeten, ide járt Poirot fogorvoshoz, megint a szürreális tartomány.

Emmával főzünk, békés, igazi pünkösdvásárnap, galambok helyett szarkák és egy meghökkent mókus a kis-kertben.

Meglepetés: egy jóbarát, Csaba vár a luxemburgi reptéren, addigra már nem sírok, de kint természetesen ömlik az eső és minden zárva, pedig elfogyott a kávé.

Annyira kevés volt ez a két nap Londonban és annyira kellett, mert kilenc hónap távollét után meglátni az embernek a gyereket, pont amennyi idő alatt megszületik – regresszióba esem a bánattól: hülye covid, hülye brexit, hülye törvények, hülye, hülye, hülye világ.

Hamarosan postázzák Az utolsó indiánkönyvet.

Kávé Bárdos Miklóssal a portugál negyedben egy régi kútnál, eső utáni napsütésben.

Online jógaóráim volt – ki hitte ezt? Én nem.

Ha hazaérek egyszer, és felfogom lassan – mert mindig mindent lassan, ami volt –, mivel töltöttem az elmúlt évet, végre folytatom majd a Gombosdoboz írását, de már nem úgy, ahogy elkezdtem, mert nem úgy vagyok én, ahogy voltam, amikor belevágtam.

Charleville, Arthur Rimbaud szülőháza csak 180 km, négy hónapja akarok eljutni ide, de a francia határon eddig nem lehetett átjutni a járvány miatt, de most végre ott álltam az öreg malompadláson, ahová tizenkét éves korában az anyja bezárta, ahol rájött, máshonnan kell nézni, hogy megértse a dolgokat az ember.

Bonnie Parker versei – milyen vékony jég a költészet és a bűn határa –,
„Good-bye and God bless you for asking
But I'll stick out now till the last.”

Szeifert Natália

Június

Június 1.

Dolgok, amelyekre nem számítasz: tízemeletes panel negyedik emeletének legkisebb helyiségében félmillió forintos okosvécé.

Június 2.

Az, hogy képtelen voltam magamba fojtani a kérdést, hogy „Tanultál te kémiát?“, nemcsak amiatt lehetett, mert tizenöt év után végre eljutottam masszórhöz, és egyáltalán nem voltam alkalmas semmiféle beszélgetésre (mi több, úgy gondolom, egyáltalán nem kell beszélgetni masszórnél, sőt fodrásznál, kozmetikusnál sem, mely helyekre szintén nem járok, többek között talán éppen ezért), hanem amiatt, mert egyszerűen öreg vagyok ehhez, már nem tudom derűsen elviselni a szájakon kiáradó butaságot, elfáradtam hallgatni, becsukni a fülem, becsukni az agyam, azt képzelni, hogy nem vagyok ott, nem hallom, azt mondani magamban, hogy mondja csak, majd abbahagyja, majd rájön, lehet, hogy türelmetlennek lenni a fiatalok előjoga, de nekem mostanra fogyott el, nincs időm kivárni, hogy abbahagyják vagy rájöjjenek.

Június 3.

„Kötött ruha horgolt csipkével” – olvasom egy reklámban. És még én tartottam attól, hogy szingularitás keletkezik a téridőben, ha összeöntöm a hosszúszemű rizst a kerekseművel! Hah!

Június 4.

Valahogy mindig ez a hónap nekem az, ami másoknak a január, fogadalmak, belekezdések, új bekezdések, neki-veselkedések – csakhogy júniusban már mindenhez késő.

Június 5.

Jobb meggyőződéselem ellenére még mindig utcára megyek, ha úgy hívnak.

Június 6.

A tüntetés nálunk néma vonulás, erőtlenség, tömeges büntetés.

Június 7.

Részt veszek a „semmi csoki 21 napig” kihívásban, ezért ma azt álmodom, hogy véletlenül megeszem egy kockát a mandulásból és kezdek elölről az egészet.

Június 8.

„Aki nincs itt, az nem tud szólni” – a benti szobában zajló telefonkonferenciából elcsípett mondat a napi filozófia mélység. Magasság.

Június 9.

Két író naplóját nyitottam ki azon az oldalon, ahol évekkel (vagy tíz évvel) ezelőtt beszámárfüleztem, ki tudja már, akkor mi fontosat láttam ott, de most kiderült, mindkét naplóbejegyzésében szerepel Kafka. Ez jelent valamit. Vagy nem.

Június 10.

Mire észrevettem az ablak előtti szakafészket, már kirepültek. Le vannak szarka.

Június 11.

Semmi sem halad, semmivel sem haladok, semmi sem moccan, csak a ventilátor kavarja a meleget.

Június 12.

Spiró ma azt mondta, hogy életében látott már hatnyolc kiváló színházi előadást. Nevettem.

Június 13.

Ültünk egy asztalnál, pontosabban három összetolt asztalnál, nevtünk, az újrafelfedezés öröme lebegett a fröccsök, hamutartók, húsos lepények maradékai fölött, közben Macedónia kikapott Ausztriától 3-1-re.

Június 14.

Ősszel jövök a kézirattal, mondom, szóval ősszel ledob ránk az atombombát, mondja erre Kedves Szerkesztőm.

Június 15.

Tudunk lenni hatvanötezren sok pénzért egy stadionban, nem tudunk lenni harmincezren ingyen a Kossuth téren, hazafiak.

Június 16.

Ezt a szakadt kabátot már nem, azt a pólót sem, a szűk nadrágot sem, ilyen rövid szoknyát én már nem – lomtalanítok – de már tényleg nem? Már ennyi az idő?

Június 17.

Fontosnak tartanám sűrűn eszünkbe juttatni, hogy egykor felrobbant csillagok anyagából vagyunk.

Június 18.

Az összefogott haját amikor este végre kibontom, és a hajhagymáim hálásan bizseregnek.

Június 19.

„Ha valaki beszél, az még nem jelenti azt, hogy ez a valaki ember.” – Bulgakov, Kutjaszív

Június 20.

Mitől vagyok olyan biztos benne, hogy a lány, aki a parkban egy egyes és egy kilences alakú lufit lobogtat nem a nagymamája kilencvenegyedik születésnapjára készül?

Június 21.

Álmodott-e Einstein a szerelemről és más démonokról?

Június 22.

Madárhatározók egymás közt: - Ez egy fiatal törpegém? - Az, de egy öreg hím. - Pedig olyan kicsike. - Ezért hívják törpegémnek.

Június 23.

Minden a legnagyobb. Rendben.

Június 24.

Tarantino ismét abbahagyja a filmezést.

Június 25.

Negyvenkettő.

Június 26.

Ma meg is ünnepeltük, a Mérnök ötvenegy lett, arra nem mond semmit a Galaxis útikalauz.

Június 27.

Egy ideje az idegesít legjobban, hogy másokat nem idegesítenek azok a dolgok, amelyek engem idegesítenek.

Június 28.

A pártpolitika ma benzines fűnyíróval lekaszálta a talp-alatnyi virágos rétet. Is.

Június 29.

Ebben a hónapban 104 kilométert sétáltam.

Június 30.

Egy cipőáruház szezonvégi akciót hirdet. Ma.

In memoriam

Kántor Péter –

2021. július

Július 1.

Uram, elfáradtam,
lűktet a jobb lábam bütyke,

Július 2.

aggódom magamért.
Ki ez a szorongó ember, Uram?
ez nem lehetek én,

Július 3.

Bizakodnék csöndesen,
de mint az óceán hullámai,
indulatok fortyognak bennem.

Július 4.

Mosollyal próbálkozom,
de elakaszt valami
hajcsüggedés.

Július 5.

Nincs ez rendben, Uram,
szánj meg, ijedj meg,
honoráld igyekvésemet.

Július 6.

Mérlegeld velem a dolgokat,
és ami nem kell,
húzd át a kezemmel.

Július 7.

Ízleld velem az ízlelni valókat,
és figyelmeztess:
ez édes! ez keserű!

Július 8.

Emlékeztess
a kis piros kocsira,
valamire, ami jó volt.

Július 9.

Sok jó volt, ugye?
sok elmerült sziget,
elporlott ragyogás.

Július 10.

Adj a kezembe hálót,
amivel a múltban
és a jelenben halászhatok.

Július 11.

Magam is hal az éjben,
tátogó ezüst,
buborék-életű.

Július 12.

Fordíts ki, frissíts fel,
dobj fel a magasba és kapj el!
mi az neked, Uram?

Július 13.

Ha szükség van rá,
terítsd ki a kártyáidat,
mutass valami újat.

Július 14.

Hogy hullanak a leveleid!
perzsel napod,
süvölt szeled.

Július 15.

Beszélg hozzám!
beszéld át velem az éjszakát,
semmi az neked, Uram!

Július 16.

De amikor madarak suhannak el a fejünk fölött,
ne dugd takaró alá a fejed.
Ne dugd takaró alá fejed,
hátha madarak suhannak el a fejünk fölött.

Július 17.

Kopfkringl doktornak

Uram, elfáradtam,
lűktet a jobb lábam bütyke,
meg a bal lábam bütyke is,

Július 18.

és sajog a jobb vállam,
mert mindig arra támaszkodom,
amikor az ágyon olvasok,

Július 19.

és hát a gyomrom, Uram,
a gyomrom képtelen megemészteni
ezt a mai kosztot,

Július 20.

és sorolhatnám még, Uram,
de nem akarlak fárasztani,
nem akarlak untatni,

Július 21.

tudod te, hogy van ez,
ismersz régen,
ahogy ismerlek én is téged,

Július 22.

ugyan mivel is lephetnélek meg?
Vagy ha mégis,
ne mondd, hogy az lehetetlen, Uram,

Július 23.

én se mondok ilyet,
kivéve egészen ritka esetekben,
amikor muszáj,

Július 24.

de ez most nem az a pillanat,
olyan szépen süt a nap,
majd egyszer máskor, ugye?

Július 25.

Ezen az árverésen,
ahol mindenki mindenre ráígér,
és soha nincs vége a licitnek,

Július 26.

csak bólints, Uram,
jelezz a szemeddel,
és már megyek is tovább.

Július 27.

1.
Egy vészna váll. S egy kéz, valakié.
Ráhullik-e? Rá. Csupa ér.
Nem véd meg, lehet, semmitől se.
De lüktet benne a vér.

Július 28.

2.
Szeretni itt van ez a rész.
És itt van ez a rész nevetni.
És itt van fájni az egész.
Se feladni, se elfeledni.

Július 29.

3.
Hihető mese. Gyufafejnyi fény.
Egy ösvény. Netán a híd maga.
Amin átvonulnak a batyuzók
innen oda.

Július 30.

In memoriam Kántor Péter (1949. november 5. – 2021. július 21.)

(A naplóbejegyzésekben a Kis éji ima, Kis éji ima 2, De amikor madarak..., Tua res agitur című Kántor Péter versek szerepelnek.)

Nagy Betti

Egymondatok

augusztusban

Augusztus 1.

Kicsit félek ezektől az egymondatoktól, mert vagy nem tudok majd semmi okosat írni, vagy majd be sem áll a szám, és túllépek azt az egy mondatot vagy, mert annyira unalmas vagyok, mint ez az augusztusi vasárnap délután.

Augusztus 2.

A strandon belerúgtam egy kőbe, és most a bal lábamra sántítok, Badacsonyban Karcsi sántítva jön elém a büféből, egyetértünk abban, hogy megöregedtünk.

Augusztus 3.

Dicsekszem megjelent új kötetemmel a lábdihegyi strand büfájében, az asztalon rizling fröccsök, frissen csapolt meggyesörök, örülök, mert az asztaltársaságnak tetszenek a verseim.

Augusztus 4.

Szomszéd macska (róla írok majd még, ha megéli ezt a hetet) kétségbeesve nézte, ahogy duzzogva pakolok be a kocsiába és hazaindulok, én kétségbeesve néztem mellettem az úton a duzzogó napraforgókat, mert ez már a nyár vége.

Augusztus 5.

Van három rózsám az erkélyen – Rózsa 1, ő már nagy, Rózsa 2 és Rózsa 3, ők még kicsik, már kétszer megmen tettem a haláltól ezt a két kicsit – akiket jó látni most a szemerkélő esőben, ahogy nyújtózkodnak és zöldítik leveleiket.

Augusztus 6.

Gébárton Magyar Hajni bulijában vagyok, jaj, milyen szomorú dolog ünnepelni azt, hogy eggyel kevesebb az aktív igazi zsurnaliszta...

Augusztus 7.

B-kategóriás horrorfilmeket nézek, és ezenkívül nem csinállok semmit, na, jó főztem egy levest.

Augusztus 8.

Felmelegítettem a tegnapi levest, ha én vittem volna el a lottó ötöst, akkor sem önteném ki, mert finom lett, még megnézek egy horrorfilmet, aztán fekszem, mert holnap dolgoznom kell, ugyanis, nem én vittem el a lottó ötöst.

Augusztus 9.

Arany Horváth Zsuzsával és Pezzetta Umbertóval meglátogattuk Bari Janót a zalaszentlászlói festőtáborban, vittünk neki tuskéskörte pálinkát, drága Janó még mindig olyan kicsi és mosolygós, mint három éve.

Augusztus 10.

Voltaképpen rohadtul nem történik velem semmi, anynyi a sétám (naponta kétszer, egyszer arrafelé, egyszer meg vissza), hogy átmegyek a Csány térről, az Ady 62-be, ezt is rendszerint kertek alatt teszem meg, úgy rövidebb 50 méterrel.

Augusztus 11.

A forró aszfaltra hulló eső szaga... jaj, Istenem, mindjárt vége a nyárnak! vettem ki ezért gyorsan egy nap szabadságot péntekre.

Augusztus 12.

Utálok a városi galambokat, koszosan és dagadtan totyognak a buszmegállóban. Hülye galambok, miért nem repültök ki az erdőbe, vagy ki a rétre?!

Augusztus 13.

A rigókat viszont csípem.

Augusztus 14.

Lementem a lábdihegyi termelői piacra, Skera padlásról lementett koszos könyveket árul, kezembe nyomja Végh Antal Miért beteg a magyar futball-t, anno 60 forint volt, Skera túlárazza, mert antik könyvnek gondolja, sértődött, hogy nem veszem meg, látom a szemén.

Augusztus 15.

Igazi magyar kánikula, a badacsonylábdihegyi strandon bőgatyás betyárok alsónadrágra vetkőznek – átlógtak a tördemici szürkemarha fesztiválról – és csobbannak a vízben.

Augusztus 16.

A rózsák átvészelték a zalaegerszegi vihart, sőt Rózsa 1. három sárga virágot hozott.

Augusztus 17.

Tamara megnézte a neten, hogy meddig él egy macska (nem csak szomszéd macska, hanem általában egy normál macska) hát, elél vagy húsz évig, vagy tovább, úgyhogy jövő héten is vihetem neki a kaját... ez túl fog engem élni!

Augusztus 18.

Szomszédasszonynak is dicsekedtem az új kötetemmel, belelapozott, figyelmesen elolvasott egy oldalt, aztán nevetett: „hogya te milyen hülyeségeket tudsz össze írni!”, nem mertem szólni neki, hogy az nem egy vers volt, hanem a tartalomjegyzék.

Augusztus 19.

A Római úton autóval közlekedni életveszélyes, részeg gyalogosok, kretén bringások ugranak-gurulnak eléd, a tűzijátékra igyekeznek Badacsonyba, arra, amiről én lemaradtam.

Augusztus 20.

De a szigligetit még láthatom az erkélyről, reszketetek kutyák-macskák-vaddisznók-aranysakálók-őzek, jön a durrogtató ember!

Augusztus 21.

Csak durrogás volt, semmi tűz, meg semmi játék, a felhőktől márványos égen a telihold mellett, mint egy pimasz szeplő az esthajnalcsillag vigyorgott, a távolban a túlpart fényei, a hegyen Ranolder kivilágított keresztje... szeretek itt lenni.

Augusztus 22.

Hazajöttem, vagyis vissza a városba, nem szeretem ezt a várost, de gonosz vagyok, hiszen nem ártott nekem! bocs, város, igyekszem szeretni téged.

Augusztus 23.

Na, most tényleg, a koszos, öreg városi galamboknak nincsenek fókáik? nem látni fiatal galambot, vagy gyerekgalambot sehol, hol vannak? vagy nekik már volt eszük és valahol messze önmegvalósítanak?

Augusztus 24.

Balázs hívott, hogy jön haza, talán Misi is átjön, hoz egy cigit nekem, meg egy kaparós sorsjegyet, amiben ő nem hisz, mert matematikailag nem nyerhetem meg azt a vacak 25 milliót, de miért nem?!

Augusztus 25.

Azt mondta a gyerek a telefonba, hogy „olyan sűrű a program”, nagyon vigyáztam, hogy ne legyen csalódott a hangom, mikor azt mondtam, hogy „jó, nekem is sok dolgom van”... most megszáradt szendvicsekkel ülök a konyhában.

Augusztus 26.

Messengeren írt Szuzi, hogy gimnáziumi évfolyam találkozó lesz – nem írom le, hogy hányadik, mert magam előtt is titkolom –, rögtön zavarba jöttem, hogy mit veszek fel.

Augusztus 27.

Ha nem lennék ilyen dagadt, talán találnék valami ruhát a szekrényben, de augusztus 31-ig válaszolnom kell, hogy megyek-e a gimnáziumi találkozóra (addigra nem fogyok le, az tuti), új ruhát biztos, hogy nem veszek, ezért csak két megoldás van, lemondok az egészséget, vagy felvállalom, hogy dagadt és öreg vagyok egy százéves szettben, és reménykedem, hogy minden volt osztálytárs dagadt és öreg.

Augusztus 28.

Szombat reggel beviszem a laptopot az ágyba és szörnyen rossz amerikai filmeket nézek, és nem kelek fel.

Augusztus 29.

Paradicsomleves és cukorborsó főzelék (nem ide valósi-aknak: zöldborsó), már nagyon unom, de ezekhez találok itthon mindig hozzávalót, majd az iskolai találkozón telezabálom magam!

Augusztus 30.

Kellett volna valami vicceset írnom, vagy valami nagy igazságot, de nem jutott eszembe semmi ilyen, lassan megszerettelek bennetek, akik most olvassátok, jó buli volt ez az egy hónap.

Augusztus 31.

Annyira megijedtem mindig, mikor elmúlni láttam a nyarat, most, hogy már öregszem, nem zavar, szép lesz ez a szeptember...

Szekrényes Miklós

Szeptemberi

álomnapló

2021. 09. 01. (visszajátszás)

hodályszerű étkezdeben a tömeg sorsdöntő meccset néz, az apró tévéképernyő a hátsó sorokból alig látszik, gólt lövünk, mindenki felugrik, az emberek egymás nyakában, lassan csitul az eufória, mire az első sorokban leülnek, újabb gól, újabb örömkítőrések, csupán a tévéhez közel ülők közül mondja valaki halkán, ez visszajátszás volt, csak visszajátszás, mint ahogy később az egyenlítő gólt is megismétlik, amivel végül kiesünk

2021. 09. 02. (a tizenkettedik pont)

iskolai ünnepségen annyi szerepem van csak, hogy elmondjam a tizenkettedik pontot, kívánjuk az uniót Erdéllyel, négy szó, de már a legelején tudom, hogy nem fog menni, képtelen, hangtalan leszek, a tizenededik – a politikai státusfogyok bocsáttassanak szabadon – kivár, kínos csend, kezdődő vihorászás, elpukkanó rágólufi, megszégyenülés, színpadfóbia, szabadság, egyenlőség, testveresség

2021. 09. 03. (elgurult csörgődob)

megint színpad, az énekkar első sorában állok, a kezemben csörgődob, magyarul, angolul és oroszul énekelünk, néhány számban a csörgődobot is ráznom kell, de olyan ügyetlen vagyok, hogy a befejező szám közben kiesik a kezemből, és a nézők közé gurul, akikre nem merek lenézni; félbeszakad a szám, az előadás, csüggedten csoszogunk le a színpadról, s a folyosón, a vakító fényű fehér falak között a karvezető leordít, hogy milyen béna vagyok, nem elég, hogy hamisan énekelek, de azt a kibaszott csörgődobot is pont akkor kell kiejtenem a kezemből, amikor halottaknak énekelünk, hát hogy fogja most visszaszerezni

2021. 09. 04. (a marás)

amikor indulnék dolgozni, látom, hogy a biciklim első kereke lapos, süt a nap, a szemembe fúj a szél, ahogy erőltetett menetben végigtolom a cangát a fél városon, majd sikerül egy kisméretű, pink bicajt szereznem, aminek egyik kormányára akasztom a hibás kereket, mosolygós embereket kerülgetve elcsalinkázom egy szerelőhöz, aki kicseréli a lukas belsőt, és csak este, tusolás előtt, amikor lehúzom a hosszúnadrágomat, veszem észre a hatalmas lila foltot a combom belső felén, mint-ha egy álombéli állat mart volna belém.

2021. 09. 05. (haláltánc)

posztmodern délután egy kávézó teraszán, beszél a szánk, de hol egy műsorvezető műanyag lelkesedését hallani a hangunk helyett, hol pedig valami ócska retróslágert, mégis megvárjuk, amíg ránk esteledik, és besodródunk a tömeggel a kordonok közé, ahol egy halott

zenekar halott tagjai pörgetik kimúlt slágereiket, mi pedig lelakatozunk a biciklinket, és táncolni kezdünk, mint ha sem a tegnapi, sem a ma, sem pedig a holnap nem létezhetne soha

2021. 09. 06. (gyász)

egy szinte teljesen üres lakás – hasonló ahhoz, amiben felnőttem – falai frissen fehérre mázolva, csak a valamikori konyhában áll két fehér hokedlin két fehér ketrec, bennük egy-egy hatalmas, hófehér arapapagáj, a ketrecekben nyúlós pókhálókból csótányok másznak, a papagájok szeme reménytelen-fehéren villog, a gyász nyelve nem az ismétlés.

2021. 09. 07. (tücsökhány)

egy labirintusszerű szórakozóhelyen belép a mocskos aurámba egy kidobóember, hergeli magát, higgadjak le, sziszegi, mást nem is tud, csak egyre hangosabban és egyre közelebből az arcomba sziszegni, már rángatóznak az idegek és az izmok az arcán és a csupasz bicepszen, fasszopó, mondja hirtelen, te fasszopó köcsög, nem segít a helyzeten, hogy jegesedő cinizmussal mutatok rá, kettőnk közül egyre inkább ő az, aki riadalmat kelthet a lapra szerelt bulizók tömegében, érzem, hogy meg akart ütni, de talán azzal is beérte volna, ha hátracsavart kézzel kivezethet, majd a bejutásra várakozók elismerő bazmegjeit besöpörve kihajíthat a lámpafény fröcskölte, hányadékszagú járdára, de elkésett, kioltom a gyűlölet-barna parazsat a szemében, sziszeg, sistereg, kihúny, aztán vonatra szállok, éjszaka lesz meg reggel lesz, mire visszaengedhetem a pólómon hordott méretes madárpókot a vackára

2021. 09. 08. (hullámozó mezők)

az elcsigázott, rémült felnőttek úgy gondolták, hogy a várra támadó fenevadakat már nem lehet másképp feltartóztatni, csak úgy, ha minket, kicsiny gyermekeket koncként eléjük dobálnak a falakról, nekem szerencsém volt, a várárok vizébe pottyantam, s most itt ülök a langyos iszapban, mindkét kezem egy csenevész vízínóvényt markol, mert valami erő a felszín felé húz, látom, ahogy a csobbanásom okozta hullámverés után fokozatosan egyre szűkülő körökben fodrozódik a víz, nem tudom, honnan lesz elég levegőm, ijesztő árnyak suhannak fölöttem, s én nem a fulladástól rettegek, hanem hogy az utolsóként elenyésző picinyke vízfodor mögött megjelenik egy tátott oroszlánszáj

2021. 09. 09. (reszketés)

elhagyni készülsz, mióta ismerlek, én nevelgettem benned ezt az ötletet, egy zománctfehér szobába deportáltam magam, ahol fázom, annyira fázom, mintha az összes fázós ember fázása engem hűtene, ezért bemegyek a sötét raktárba, felgyűjtöm a könyveket és az újságokat, mintha ez segítene bármit is, a riasztó odavonzza a tűzoltókat, akik először engem, majd az egész épület szivacsossá áztatják, ez hát a menekülés: más ritmusban reszket az ember, a megpörkölődött könyv, az elárult raktár, a megbecstelenített épület, a kisemmizett város és a kiszáradó bolygó

2021. 09. 10. (love strand)

vicceket mesélünk egymásnak egy nyárfényű restiben, fociról, halálról, dicső uralkodókról és dicstelen oroszlanokról, olyanok vagyunk, mint két tatógó hal a kirakat-

ban, vicceinktől vonatok rohannak egymásba, pokoli repülőök döntenek le anglyaltornyokat, viharban leszakadt faágak zúznak halálra romantikus nevű költőket, túlélő családok pusztulnak el egy ócska autóba szorulva, alattomos bomba hull a munkából hazatérők házára, s mi az időjárás miatt aggódunk, hogy elég meleg legyen még a víz, amiben megfürösztjük szerelemben megfáradt arcunkat

2021. 09. 11. (nőerdő)

sóhajtoznak a fák, sikítanak, sírnak, dúdolnak, suttognak, lihegnek, jajgatnak, búgnak, trilláznak, integetnek, veszekednek, reszketnek, hörögnek, zörögnek, pörölnék, vigasztalnak, vajúdnak, kacagnak, sziszegnek, piszszegnek, kussolnak, zokognak, nevetnek, toporognak, morognak, hisztiznek, sápióznak, pletykálnak, imádkoznak, lázítanak; a hajkoronájukon átszűrődő gyér fénytől kiszárad és pikkelyes lesz a bőröm, csak a kopasz kislány tud olyan napot rajzolni a papírégre, hogy eltűnjene a csuklómról a hegek

2021. 09. 12. (evidenciák)

ablaktalan fehér szobában szorítjuk egymást a határidővel egy számítógép fölött, amikor egy parancsoló női hangot hallok, azt mondja, „fejezd be végre a házat!”, mire kitépem magam a határidő durva öleléséből, az ajtó könnyen nyílik, körbejárom a földszinti helyiségeket, a tágas nappaliból egy rendezett ósvadonra látni, a kis étkezőben túl sok az asztal, de mindegyik mellett van etetőszék is, a gyerekszobában emeletes ágyak, mindenhol minden frissen festve, nincs mit befejezni, a felső szintre pedig nem megyek, mert onnan szólt le a hang, tehát az az ő részortja, pincét semmilyen irányban nem találok, mint ahogy hálószoba sincs, minden hiány és mulasztás evidencia, gondolom, miközben magamra zárom fehér szobám ajtaját, ahonnan közben a határidő is kisurranhatott

2021. 09. 13. (különbségek)

hárman ülünk egy hosszú asztalnál – ez valami terápia –, mellettem két nő, a tőlem távolabbinak azt mondják, fessen, a másíknak, hogy énekeljen, nekem azt, hogy írjak, addig kell valami értékelhetőt produkálnunk, amíg az éneklő csaj a negyedik népdal végére ér, ez nem igazság, gondolom, és az utolsó dal utolsó szavánál széttépem a papírt, amire alig néhány szót kamuztam, külön kamera vesz mindegyikünket, egy pedig totálban mutatja kis csoportunkat, velünk szemben egy hatalmas képernyőn látom, ahogy a festő nő sorban felmutatja zseniális portréit, mindegyiken egy joint lóg a szája szélén, hihetetlen pontossággal illusztrálja, a kis különbségek milyen hatalmas különbségek, aztán az éneklő csajsi produkcióját ismétlik, szép, ahogy énekel, vagyis unalmas, aztán végtelenítve látszik, ahogy széttépem az írástomat, egy asszisztens kivisz a napfényes udvarra, leültet egy fotelbe, szembe egy ismert riporterrel, kisminkelnek, a riporter hosszan áradozik – ahogy ő fogalmaz – zseniális produkcióról, aztán kijelentő mondatokkal kérdez, az is lehet, mindent fordítva értek, de a biztonság kedvéért azt válaszolom, terv és remény nem mindig illeszkednek, tapsgép és ovációgép

2021. 09. 14. (metamorfózis)

hirtelen egy vonat húz el az erkély előtt, az ablakokból rózsák integetnek, csillagport szikráznak a kerekek, a

menetszél útra hívja száradó ruháimat, a rácsokra alsógatyák és zoknik tapadnak, a szemüvegem is elszabadul, kétségbeesetten kapok utána, nélküle szinte süket és vak vagyok, béna vagyok, mintha a gyermekem úton lenne egy távoli országba, ahonnan nem tér haza többé, jó felébredni ebből egy másik álomba, ahol a szemüveg a éjjeliszekrény mellett fekszik, de ott is a helye, mert ezekben az álmokban a programok tervekké fejlődnek vissza, a tervek pedig érzelmekké

2021. 09. 15. (menü)

foszló női arcok tünedeznek fel a folyó felszínén, de hiába építenek minden arc fölé kegyhelyet a templomrombolók, az arcok egyre sokasodnak, mire bezúzásra szánt könyveket és átlátszatlan napszemcsiket osztogatnak a népnek, akinek nem jut egyikből sem, azokat elküldik labdarúgó játékezői tanfolyamra, ahol megtanulnak nyitott szívvel viseltetni a szükségszerű tévedés elfogadása és a véletlenszerű csalással szembeni tömeges igény iránt, a kajaszünetben két menedzser lábtengő meccsét bámulhatják, ahol a győztest nekik kell halálra kövezniük, majd arccal lefelé elkaparniuk, jeltelen sírok, jeltelen sírok.

2021. 09. 16. (tükörország)

mire visszaérünk a városba, gyermekeink már napok óta egyedül vannak a lezárt lakásokban, sietnénk, de lassít a forgatag, folyton valamit ünnepelnek, a semmisülés vad orgiája ural minden teret, ismerősökbe botlunk, a nők a nőket vonják félre, engem egy futólag ismert srác, több kedvem lenne a nőekkel lenni, de a srác – akár egy rapper – megállíthatatlanul dumál, közben tölti belém a feleket, majd hirtelen előránt a zsebéből egy étlapot, amelyet ő állított össze egy nem létező étterem számára, egyenként részletezi az elkészíthetetlen ételek elkészítésének módozatait, miközben arra gondolok, a gyermekeink már nem is a mi gyermekeink, habár nekik Istenen kívül nincs másuk, csak a mi kulcsaink

2021. 09. 17. (az elvesztés grammatikája)

a csillagot és a sötét vízen tükröződő képét is bezárom a szemhéjam alá, biciklire szállok, kiviszem őket az állomásra, de lekéssük az utolsó vonatot, ezért helyet szorítok nekik magam mellett az ágyban, megnyugtató érzés, hogy a közelemben pihenek, amikor elalszom, arra ébredek, hogy nincsenek sehol: biztos megint egymáshoz hasonlítottam őket, és tutira megrémültek állatias horkolásom miatt is, de így már a végtelenből pislog rám ijedten minden agresszív passzióm, miközben a vonatok csillagos ég alatt száguldanak a vizek fölött: testté lett igék, lélekké változott névszók

2021. 09. 18. (galambváros)

az övezetben minden változatlan, mozdulatlanra merevednek a biciklisták, a parkban külön vízpartjuk van az embereknek, s külön a nagytestű kutyáknak, az álmodozás játszótere ugyanaz, ahová unokáinkat képzeljük, három hatosért kedvezményt adnak a kávé árából, de ezt csak akkor árulják el, ha nem sikerül tökéletesre a kockadobás; és a galambok, a híres övezeti galambok: némelyik csendesen haldoklik, igen jámbor fajta, haláltusáját nem zavarják sem az esernyővel cigánykerekező csepűragók, sem az évad utolsó fagyaltjait nyalogató, nőszülni készülő huszárok, más galambok viszont körbepiszkítják a területüket, és sziszegve védik a disz-

kóba vagy meccsre tartó hétvégi nyugdíjasoktól és politikusoktól, miközben végre megtalálom a sötétben a kísértetházakat lángra lobbantó tekintetet, itt más gyógyszerrel muszáj aludni, mint máshol, ahol nem lehet gyógyszer nélkül ébren sem maradni

2021. 09. 19. (maradék)

a mező sóvirágot, az ég felhőket és jégtömböket, a különböző fajtájú fák öleléseket posztolnak, repedezett a föld, mint a bőröm, az erdő tiltott terület, csak azt szabad fényképezni, ahogy sóvirággal a kezemben felhőkkel és jégtömbökkel vitatkozom; hogy a kávé feketéjétől záródik-e lassan a résnyire nyílt ajtó, vagy a tenyerem fehérségétől tárul ki hirtelen, azt csak akkor tudom meg, amikor az összetört szívek darabkáiból gyúrt indiánlovamon eltűnök a közösségi portál minden alkonyfotójáról

2021. 09. 20. (apák napja)

ők hoznak szemet, miután mi gyújtóst hasogattunk, mi vagyunk a húszfilléres alap, a határozatlan névelő – két (három!) betű –, amikor ultiznak és keresztretjvényt fejtenek a vonaton, mi vagyunk a persely, mi vagyunk a snóbli közben pénzermékre szoruló ököl, az urna, a korporsó, a tiszta lepedő a halottas ágyon, hívogató integetéssel búcsúzunk a peronon maradottaktól: halott apáink a leendő apáink, agyag angyalok a múlandóság káéftéjében

2021. 09. 21. (cseppmentes)

kimosom a mondataimat, az erkélyen nehezen száradnak esős időben, aztán a szavakat egyenként vasalom, némelyik kopott, foltos, kirojtólódott, ezeket legszívesebben a kuka mellé tenném, hogy vigye és használja, akinek még így is jók, de rájövök, hogy talán inkább cserélni kéne őket, mert hiány maradna utánuk a mondataimban, kapok is egyet hamar, így kell írni: küszöb, cserébe a cserét adom, a figyelem szó pedig arra való, hogy hagyjuk a szomorúságot dolgozni, nem kell érte más, csak amit jelent

2021. 09. 22. (pincesor)

a tanító a katedrán azt magyarázza, amire gondolok, elmém belülről vezérli őt, miközben a lelkem a pincében hever kilapítva egy szénkupac alatt, a szívem(?), a szívem egy haldokló őszög fa odvában várja a végső tavaszt, amikor az ige testté lőn, és a fuvarosok fát szállítanak a szerelmek tábortüzeihez és kohóihoz, hogy a tűz ropogása elnyomja fülünkben az elmúlt idők rettentő hordáinak pokoli üvöltését: Varg Vikernes Bachot játszik

2021. 09. 23. (presszó)

a sznobizmus a jó ízlés gyerekszobája, főleg, ha terjen-gős szóbeli megnyilvánulások és öntudatlan, de rendkívül bántó beszélések és a mások problémáinak negligálása járul még hozzá, ilyenkor elég visszatömködni a sznob undorító redőibe a kiontott váladékot, majd összevarrni az életlen konyhakés által hasított sebet, hogy némi apró vagy egy bélelt kávé ellenében beinduljon a sznob gyomrában a zenegép

2021. 09. 24. (human error)

szanaszét hever bennem megannyi érzés és információ – gyerekszobában szétdobált láthatatlan játékok –; próbára tesz az Isten, referenz kérdések özönét zúdítja

rám, a sor mögötte már beláthatatlanná duzzad, egy ember a könyvespolcok mögött ugatva köhög, én pedig nem találok a válaszokat sem a rendszerben, sem az interneten, sem pedig önmagamban

2021. 09. 25. (szalonspicc)

a rózsaszóra artikulálatlan, elnyújtott hangokkal válaszolok, az alulról sugárzó napfény miatt letöltök egy sorozatgyilkosos trilógiát, a ködös képviselőket képviselve névtelen feljelentésekkel szórom teli a holtágakat, nem akarok látni, nem akarok tudni, nem akarok érezni, csak tenni, hatni, akár egy hős, akinek nem maradt fenn a mítosza

2021. 09. 26. (sláger)

az utca túloldalán közeledik a kisbolt, piros a lámpa, megvárjátok, amíg az úttesten azonos indulóra rohamozó, de különböző egyenruhát viselő katonák koncolják egymást kicsit, s míg a ti zöldeteknél ők betlehemes jelenetté dermednek, először te viszed át a szörnyeidet a zebrán neki, utána ő ajándékoz meg a sajátjaival, majd a boldog egymásra találás kísérőzenéjének hangjainál elsétáltok a the end felirat irányába, de szombaton kettőtől hétfő reggel hatig sárgán villognak a lámpák, zavartalan a gyilkolás és a szerelem

2021. 09. 27. (örömhír)

a lépcsőházban alvajáró ősök – fölöttük törött lámpabúrák –, kinek kezében puska, kinek gitár, kinek véres kendő, a tóra néző erkélyről lovakat látni, zsoldárfoszlányok szivárognak a rozsdamarta csövekből, belőlem nőnek belém, mint fatörzsbe erős árnya, s míg a tó mellett hűl a szilvalekvár, zümmögve gyűjti mézét az idő

2021. 09. 28. (megkísértve)

az angyalpékségben, ahol jól fogy a hell is, belőlem szivárog szét a bűz, megpróbálok megszabadulni lelkem legbelső takaróleveleitől, szép versek és idétlen történetek kísértenek, reggelire porcukros kifli, instant jóga és meditációposzt, a hozzászólások az én testem és vérem, lehetnék a halál utáni tanulás tanítója, csak a tekintetek szárítókötelét nem volna szabad hagyni napon-ta porba hullani

2021. 09. 29. (bukolika)

felhőket és napsütést rajzolok hétvégénk egére, elhelyezem a tájban az összes gyerekünket és leendő unokáinkat, esőnap nincs, a hónapnak – bár az is szép tud lenni együtt – lassan úgy van vége, hogy várni kezdjük: te falacska vagy, hozzám pedig visszatérnek gyerekkorom hímzett mondatai

2021. 09. 30. (világok arca)

alacsonyan szálló, ipszilon alakú repülő objektumok potyogtatnak új csillagokat az észrevétlenül eltűnő égboltra, a katasztrófaturisták nem keresik többé egymás társaságát, reménytelenül igyekeznek elvegyülni létező családok élő diskurzusai mögé, de nem menekülhetnek a menetrendek menetrendszerűen ismétlődő kényszerrei elől, és hiába szeretnék bármi áron elkerülni, hogy az utolsó szó az legyen, vége

Kopriva Nikolett

Október

2021. október 01. péntek

Baj van – írta anya reggel, tanakodom, mit tegyek, elkezdem a hazautam szervezni, munkába megyek, határidős feladatok, káosz a fejben, kint telet, hideget sejtető szürke színek, a munkácsi dohánygyár lángolni kezd, lassan tűnik, az enyészete lesz, holnap hajnalban indulunk Kamival, kapkodva, de sikerült elintézni, ezért hálás vagyok, tovább maradok a határidők miatt, otthon pedig, megfeledezve arról, hogy rég angolórán kellene ülnöm, megragadom a kezembe eső ruhákat, és bedobálom őket a hátizsákba.

2021. október 02. szombat

Hosszú, időtlen délutánok jutnak eszembe róla, a kötött pulóverek, a töltött káposzta, mindig telt volt, most aprón, sápadtan, törékenyen fekszik a rekamén, amikor magához tér, repülő madarakról beszél.

2021. október 03. vasárnap

Éjjel Keriék is megérkeztek Németországból, reggel apával templomba megyünk, kint aranyszínű minden, egy bácsi harmonikázik a macskaköves sétányon, jó itthon, és elfogadták két versem közlésre az Esőben, aminek elképesztően örülök, titokban mégis minden gondolat mögött egy sokkal intenzívebb gondolat vibrál, elnyomja az összes többit: el fog jönni a kedd, mi van, ha nem látom őt többé, így hogy menjek el?

2021. október 04. hétfő

(Munkács, Latorca folyó)

2021. október 05. kedd

Ma Borges előadásait olvasom Swedenborgról és a halhatatlanságról, Szabó Lőrinc Naplóját '45-ből, belekezek egy Csáth-novellába, ezt is félbehagyom, Borges köt le végül, főleg az a rész, amikor felidézi a Phaidónban Szókratészt utolsó napján, a méregpohár előtt, amikor búcsúzni jönnek a barátai, csak Platón hiányzik, s ekkor ő magát először és utoljára nevére nevezve az egész nagy életműben, azt mondja Szókratészen keresztül: Platón azonban, azt hiszem, beteg volt.

2021. október 06. szerda

Rémes napra számítok a munkahelyen, mert mindig rémes, ha visszajövök a szabadságról, talán épp emiatt sikerül jobban, s végül jókedvűen jövök haza, kreszt tanulok, lassan haladok, elképesztően unom, csak a tömegközlekedéssel akadt kudarcaim s a nemrég megvásárolt tanyánk motivál, fontos, mindenki mondja, mennyire fontos a vezetés, de nehéz koncentrálnom, ahogy mindenre nehéz volt ma is, állandóan rá gondolok, a tegnapi búcsúra, hogy én itt, ő ott, köztünk egy országhatár, anya azt mondja, egész nap alszik, bárcsak tudnám, mit álmodik, s hogy jó-e neki ott.

2021. október 07. csütörtök

05 óra 38 perc, benne maradt az álomban.

2021. október 08. péntek

Porcelánarca lett, a régen ismert szoba eddig ismeretlen arcát mutatta, a kiismert tárgyak, fényképek, függönyök észrevétlenül húzódtak meg a gyertyák mögött, a tükrök le voltak takarva fehér lepellel, ő a szoba közepén aludt feketén, magasan és méltóságteljesen, valami olyan tudás birtokában, mely mellett mi, akik maradtunk, teljességgel eltörpültünk, álltam mellette, próbáltam gondolni, elmondani egy imát, de felcserélődtek fejemben a mondatok, széthullott minden szó, s meg sem próbáltam összeilleszteni a betűket.

2021. október 09. szombat

Mindannyian a házban lézengünk, minden furcsa, nagyon furcsa és üres így, mintha az agy folyamatosan oda akarná képzelni a megszokott helyeire, mert törvényszerű, hogy ott kell lennie, nézzük a tárgyait, ruháit, ékszereit, gondolkodom, ha nem itt, vajon hol van most? lát minket? erősen érzem, biztosan itt kell lennie valahol, talán megbújik a vitrinüveg vagy valamelyik ajtó mögött, de az egész tér tátong a hiánytól, délután kimegyünk a temetőbe gyertyát gyújtani, hosszan, némán, árván állunk a sírja mellett.

2021. október 10. vasárnap

Otthonról haza, az ukrán határon hajnali hidegben megszokott ácsorgás, Mészöly és Polcz Alaine levelezését olvasom az úton, megérkezve egy ráncos öregasszonyt kezdek rajzolni szénnel, hozzá kaotikus zenehallgatás, mindegyik más hangulat: Debussy, The Cinematic Orchestra, hangtálak, végül a Desiderii Marginis Hostia c. számával tudok azonosulni leginkább, ezt hallgatom újra és újra, zajok, kattogások, a klipben bűvárok úsznak a kékségben, a kislámpa fénye, a meleg tea, a szénceruza sersistergése meditatív állapotba hoz.

2021. október 11. hétfő

Mindjárt éjfél, most értem végére a versírásnak, nagyon izgatottá tett, tényleg jónak érzem, és első nekifutásra, ez elég ritka, el is nevezem Esti éneknek, sikerül így elaludnom? egyébként egész nap Ágoston egy mondatára próbáltam visszaemlékezni, de nem tudtam felidézni.

2021. október 12. kedd

Ameddig mi létezőnk, a halál nincs jelen, mikor pedig a halál megérkezik, mi nem vagyunk többé, mondja Epikurosz, régebben sok hasonló gondolatot olvastam a halálról, főképp Seneca, Epiktétosz és Marcus Aurelius gondolatait tettem el útravalóul, mert ezek mind segí-

tettek kívülről, könnyedén tekinteni erre a dologra, most mégis tehetetlenül állok minden filozófia előtt, úgy érzem, bármikor felhívhatom, és ő fel fogja venni a telefont.

2021. október 13. szerda

Jó dolgok történtek, az első jó, hogy melegszendvicset csináltam vacsorára, amivel sosem lehet melléfogni (vaj, felvágott, főtt tojás, sok sajt, csak ennyi), a bundáskenyéren kívül talán a legjobb választás, a második jó, hogy tegnap megvettem a Tool-koncertjegyeket előkarácsonyi-ajándék gyanánt Kaminak, izgatottság, lehet, hogy a Bonobo, Cult of Luna, Dead Can Dance, Carbon Based Lifeforms, Hidden Orchestra neveivel fémjelzett katartikus koncertélmények sorába kerül ez is jövő tavasszal? a harmadik jó közelebb van időben: október végén meglátogatom egyik jó barátomat, Ponty Aladárt - az utolsó menetjegyet sikerült megvennem Kolozsvárra.

2021. október 14. csütörtök

„miért az emlékek, miért a multak?/miért a lámpák és miért a holdak?/miért a végét nem lelő idő?/vagy vedd példának a piciny fűszálat:/miért nő a fű, hogyha majd leszárad?/miért szárad le, hogyha újra nő?”

2021. október 15. péntek

Ma ragyogott a köd, amikor kiléptem az ajtón, mintha egy hatalmas, finom anyagból készült függöny csüngött volna az égből, betakarta az erdőt, pusztát, házakat, szeretem a ködöt, mert lépteimmel egyidejűleg körvonalazódnak körülöttem a dolgok, melyek mellett minden nap – mit sem sejtve a bennük rejlő varázslatról – csak úgy elmegyek, amikor köd van, ámulattal bámulom őket, felfigyelek a faágak kontúrájára, s minden formára, ami lassan és óvatosan előbújik mögüle, de ez nem minden: amikor köd van, a Nap fehér, fényes gömb odafent, sugaraival folyton nyújtózkodna a föld felé, látom, ahogy erőlködik, áttörné ezt a titkos fátylat, de csak ki-tüntetett pillanatokban sikerül neki.

2021. október 16. szombat

Este Ádámmal és Rékával Middlemist Red-koncertre megyünk a Grandba, a Middlemist Redről (s kifejezetten a Supersonic Overdrive c. albumról) mindig eszembe jut, ahogy még Pesten jártam a sok hatalmas régi épület között, útvesztő a város, kicsit hűvös van, és úgy érzem, tényleg, igazán szabad vagyok, hogy itt és most bármit megtehetek, amit csak akarok, hát magamhoz ölelem az egész világot.

2021. október 17. vasárnap

Sok mosolygó emberrel találkoztam, épp olyan volt, amilyennek gondoltam – időtlen, züllött lebegés.

2021. október 18. hétfő

Ha tehetném, egy tengerparti szigetre költöznék, minden hajnalban úsznék a tengeremben, napközben kávét főznék és vízipipáznék, Bukowskit olvasnék, a zöld manzárdos házamban élnék, minden este az erkélyen aludnék el, és dúdolnám, hogy there's a bluebird in my heart but I say: stay in there, I'm not going to let anybody see, there's a bluebird in my heart that wants to get out but I pour whiskey, I take a cigarette so the whores, the bartenders, the grocery clerks never know that he is in there...

2021. október 19. kedd

Lehet, hogy a pokol épp annyira itt van köztünk, mint a mennyország – néha mi teremtjük őket önmagunknak, néha külső tényezők, az érzés mindkét esetben hasonló, annyiban mégsem, hogy a saját poklunk enyhítésén dolgozhatunk, rajtunk múlik, ellenben a kívülről érkező poklot sokszor csak elfogadni tudjuk, önmagunkon kívülre zárni, mert senki más nem fog megbékíteni minket, kivételt képeznek azon kevesek, akik varázslók, s bár elvegyülnek a tömegben, és sokszor nehéz észrevenni őket, itt élnek ők is, akárcsak az ördögök.

2021. október 20. szerda

Állítólag szélsőséges vagyok, többen mondták, pedig jól tudom, hogy a fekete és fehér között ott vannak a kedvenc színeim: az ibolya, a zöld, a bíbor, a narancs, előnyösebb lehet ezekben létezni, a fekete és a fehér egyformán elvakítanak.

2021. október 21. csütörtök

Ma feldobott egy képet a net, amit hat éve tettem ki, egy kapucnis lányt ábrázol, a háta mögött áll egy fiú, aki fejhallgatót tesz a lány fülére, így utaznak egy buszon, a képből nem, de a filmből kiderül, hogy nem ismerik egymást, és a fejhallgatóból a Dust it off c. szám szól, még ma is, ha valaki megkérdezi, mi a kedvenc filmem, kapásból mondom, hogy az I origins az (pedig rengeteg kedvenc filmem van), s ez a jelenet villan be elsőként, ilyenkor eszembe jut, hogy régen a buszon állva tényleg hittem, hogy egyszer valaki a fejemre tesz egy fejhallgatót, ma már megmosolyogtató és gyerekes, de tényleg így volt.

2021. október 22. péntek

Néha elvesztem az időérzékelésem, nem érzem, hogy telik, egyáltalán, hogy létezik idő, ez jó vagy rossz dolgok miatt is bekövetkezhet, az időbe való visszatérés, a ráébredés, majd az órára való rápillantás mégis kicsit arcucsapásszerű érzés, ami viszont fontos, hogy beszélgettünk papámmal, most először virtuálisan, mert eddig mindig őt hívtam, és papa csak távolról köszönt be, jó volt beszélni, furcsa, hogy már két hete, de én továbbra sem veszek tudomást a nemlétéről.

2021. október 23. szombat

Jót ebédeltünk Kamival és Bandival Szegeden, ezután Somogyi Tibivel és egyik barátjával találkoztam, Debrecenből jöttek, beestünk egy darabra a Sarastroban (SZESZT volt), két pohár bor után tovább indultunk a Nyugiba, ahol jó hangulatban sok szörpös vodkát ittunk.

2021. október 24. vasárnap

Ma Kamival ismét máshol ebédeltünk (pedig nem szoktunk gyakran étterembe járni, s most milyen jól esett), aztán ki a tanyára, megmutatta, hogy haladnak a munkálatok a ház belsejében, elképesztő a csend, elképesztőek a fák, elképesztő, hogy a miénk, este beutazom Szegedre megnézni Tibit, a Tartuffe-öt játsszák, általában elég kritikus szemmel nézem a színdarabokat, viszonylag ritka, hogy beléjük feledkezem, de ez most ilyen, ráadásul egyik pontnál Tibi Valér szerepében a kezembe nyomott egy csokor virágot, nagyon nevettem, szórakozottan indultam haza, a buszon végtelennek tűnő zenehallgatás, magyar zenék többnyire: Szabó Benedek és a Galaxisok (Lehet, hogy rólad álmodtam), Cseh Tamás, Quimby, Hiperkarma.

2021. október 25. hétfő

Ma az L-lel való beszélgetésben az ragad meg leginkább, amikor a fáról beszél: hogy gondolkodjak el, milyen lenne az én fám, ha megpróbálnám lerajzolni, milyen lenne a törzse, lombkoronája, lennének-e gyökerei, ha igen, milyen vastagok? s hogy ennek a fának a természete a saját otthonom megtalálásának kérdésével is összefügghet.

2021. október 26. kedd

Időnként szembesülök az emberi rosszal – de mi a rossz? nem egyértelmű, azt viszont tudom, hogy van rossz, amit a zsigereidben érzel, s olyankor mintha köveket pakolnának a mellkasra, amelyek aztán napokon keresztül vergődnek-koppannak-törnekzúznak-csattognak – ma jógán háton fekvé elviselhetetlennek tűnő fájdalom a testben, végül belefeledkezés, eltűnt, de ha rá gondolkodom, érzem, tompán még ott van, csak átlényegült.

2021. október 27. szerda

Vajon jó a vers, amit végre valahára végigírtam? Négy kis versszak, mégis a levegőben csüngött napokig, bizonytalan vagyok, jó-e, és a címe is olyan semmitmondó (Szélvihar), de felszabadultságot érzek, elküldöm Végh Attilának, ő majd segít kívülről megnézni, egyébként ma írás közben: Philip Glass, Chopin, Satie, Liszt.

2021. október 28. csütörtök

Attila szerint a Szélvihar jó, nem talált benne semmi kivetnivalót (ilyen nagyon ritkán van), és én rettenet örülök, elborzadtam, amikor rájöttem, mindjárt hó vége, és csak két kis verset írtam, de ezek remélhetőleg benne lesznek az új kötetben, hmm, ha kevesebbet írok a szükségesnél, az nem jó, olyankor mindenhova mániákusan magammal viszem a moleskine-t, a ceruzát, akkor is, ha tudom, lehetetlen olyan körülmények közé kerülnöm, hogy elővegyem, türelmetlen létállapot, amin csak az írás segít, nem véletlen, hogy ma otthon hagytam, tegnap írtam, s ma nyugodt voltam, jobb az emberekhez.

2021. október 29. péntek

Kár volt aggódnom, mert a kolozsvári busz a helyén állt, nem kóvályogtam, nem tévedtem el, nem féltem a sötétben, a Népligetben várakozva egy beszélgetéskötetet olvastam – Dragéi hajnalok a címe – Onagy Zoltán beszélget Zalán Tiborral, nem csak ezért különleges, hanem azért is, mert a könyvet Zalántól kaptam április huszonegyedikén a Grinzingiben ülve, a dátumot pedig azért tudom ilyen jól, mert a járvány miatti hosszú bezárások után ezen a napon nyitottak meg a teraszok, volt a levegőben valami megmagyarázhatatlan, bizsergető, amitől ma is megremeg a lábam, mintha mind ismertük volna egymást a budapesti utcákon, mosolyogtak a szembejövők, aznap ebben a lázban várakoztam a Grinzingi előtt, ebben a lázban lett enyém ez a könyv.

2021. október 30. szombat

Bizonyos városokban elképzelem, kik jönnének szembe az utcán, ha egy kicsivel régebben, más helyen éltem volna, így képzeltem el Kafkát Prágában, Mozartot és Beethovent Bécsben, Erdélyi Bélát Ungváron, ma Kolozsváron Szőcs Géza szellemét láttam a kaszinó melletti tóparton sétálgatni.

2021. október 31. vasárnap

A házsongárdi temetőben a sok fa, bokor, sír és kriptá és halott között nyugalmat éreztem, aranyszínű volt minden, megrendíthetetlen csend ült, állandó csend lehetett, mely egy pillanatra megcsapja az arra tévedőt, idekint, a sírok fölött sok volt a gyertyát gyújtó, idekint élet volt és halk beszédek, megálltunk Dsida sírboltjánál, elgondolkodtam, már csak hat évvel vagyok fiatalabb nála, most úton haza, bele az éjszakába.

Izer Janka

November

elseje

Csemniczky Papi azt mondja, az ősök szerint, ha valami ellen már nem tudsz tenni semmit, állj az élére.

másodika

A család rendmániásnak ítélt – végre.

harmadika

„beteljesíti sorsunkat keresztrel / akit szeretünk többé nem ereszt el” /Tűz Tamás/

negyedike

Újhold – megtisztulás – egy apa mosolygó szeme – koncert – lelki ajándék – örömök.

ötödike

Ma két fontos ember születésnapja van – véletlenül tudom meg (nem bírom megjegyezni a dátumokat) és egyikükkel, szintén véletlenül, együtt is ünneplek: kiváltságosság.

hatodika

(Ötven szavast játszunk.)

Sámántánc

Napéjegylenlőséget követő újholdkor a kéregetők összegyűlnek a Jászain egy utcazenész basszusgitár szavára, mert kell a pénz cigire, a bor is elfogyott, de buszjegyre már senki sem ad, senki sem ad, senki sem ad, dumm-dada-dumm, dumm-dada-dumm, krumplira kell, krumplira kell, krumplira kell.

hetedike

A tegnap (egyben a szakmai hétvége) utóíze: pozitív visszacsatolások, újralátkozások – szinte illetlenség ilyen boldognak lenni egy novemberi napon (gyorsan is írom, reggel, mielőtt elmúlik).

nyolcadika

Borús ég, két lemondott találkozás, készülés a szakításra, bűntudat, hiány – végül mégis belém költözött a november (és elfelejtettem enni egész nap).

kilencedike

Szakítottunk.

tizedike

A vezetésoktató megnyalja a fülem, hiába húzódok el és kérem, hogy ne, aztán leszid, mert közben kimentem a forgalmi sávból; később a mutatóujjával megböki a mellem, habár sírásra áll a szám; miért lettem ilyen falféher, kérdezi, nem vagyok-e beteg, meg jó-e a gyom-

rom, nem kell-e hányni – a buszpályaudvaron aztán elbőgöm magam, az emberek megbámulnak, nem találok a maszkom.

tizenegyedik

A kiiratkozáshoz ötvenezer forintot kell fizetnem még az autósiskolának, mert így, hogy nem vezettem le a harminc órát náluk, nem jár a beiratkozáskor kapott kedvezmény (a szerződésben pedig nincs szó a szexuális abúzusról – természetesen).

tizenkettedik

[Összepakoltunk, Apa segített elköltözni (ő is megkönynyezte út közben), szomorúság telepedett itthon a házra.] Hason fekszem a dombtető elszáradt fűvében: tudtam, hogy ez a szakítás lesz végül, ami taccsra tesz, de valahogy már azt sem értem, miért ragaszkodtam a régi dolgokhoz annyira – minden elavult. (Csupa köz-helyek.)

tizenharmadik

Nyirkos őszvég, esőcseppet lopok egy csipkebogyóról (az ujjamról a tenyerembe szalad), lila virág fagyoskodik a mezőn – magamba dermedtem én is.

tizennegyedik

Csend.

tizenötödik

A titkos ellenség is olyan, mint a gyümölcsbeli féreg (hogy belülről rág, de kívül csak a végén látszik meg a munkája), ez jutott eszembe, meg hogy ezt is biztosan mondta már valaki okosabb, valaki nagyobb, valaki régiebb.

tizenhatodik

A tangóoktatóm váratlanul meghívott beugrónak a haladók órájára – a táncpartnerem utána azzal vigasztal, hogy három év tanulást akartam most egyszerre abszolválni, nem csoda, hogy nem ment úgy (szerintem az első talppárnáim öngyilkosok lettek), de titokban egy kicsit még büszke maradok.

tizenhetedik

Azért jöttünk létre, hogy teremtsünk.

tizennyolcadik

Szóval vannak határok, amiket át kell lépni (különböző korlátoltság, frigiditás), vannak, amiket sosem szabadna (különböző jogtalanság, abúzus), és a kettő között is egy, amit keresek.

tizenkilencedik

Nem is olyan rossz dolog a birsalmasajt, csak minden falatra kéne egy fél dió.

huszadik

Túl sok a zaj – boldogok a lelki szegények.

huszonegyedik

Hétvégente rendszeresen a szamarat megtekintő, etető turisták, tavasz végén diákok szállják meg a cseresznyefákat, nyáron egy néni jön be a kapun, mert „olyan szép, hogy muszáj körülnéznie”, ma egy fickó a bokroknál vizelt, majd almát lopott, azt mondta, ritka manapság,

hogy az ágról szedheti az ember a gyümölcsöt, meg hogy ki kéne tenni egy „PRIVÁT” táblát (így a külföldiek is értik majd) – szerencsére már nem parkolnak a telek szélére letarolva a frissen ültetett fákat, csak a dolgukat végzik el közöttük. (Ha nincs kerítés mindent lehet – miért ilyen az ember?)

huszonkettedike

Rászántam magam a második oltásra (a tavaly decemberi betegséggel együtt három) – és semmi, sőt, mintha még jobban is lennék tőle, fura.

huszonharmadika

Irodalmi est, belecsöppenés egy forgatásra véletlenül, éjfélkor (részegen) mezőségit táncolok valakivel, akivel már nagyon-nagyon régen szerettem volna (és a néptánc is hosszú ideje hiányzik).

huszonnegyedike

Lelketfagyasztó hideg, napsütés nélkül.

huszonötödike

Van egy olyan babonám, hogy ha túl boldogságosat írok a Naplómba – vagy ide (lásd 7-10) – akkor beüt a krach (azért persze lehet, hogy pont az ilyen előítéletes hozzáállásom miatt), úgyhogy most nem írok effélét, hátha megmarad. :)

huszonhatodika

Éhes vagyok, fáradt vagyok (pánikrohamok hajnali kettőig múlt éjszaka), nyűgös vagyok, veszekedős.

huszonhetedike

Pilinszky meghódította a közösségi médiát – csak meg kellett halnia hozzá.

huszonnyolcadika

Advent első vasárnapja – és ma lett volna az évfordulónk.

huszonkilencedike

Fekete lóval álmodom, fekete kutyával, fekete kecskével és zöld óriáskígyóval, meg arról, hogy a menekülőket nem tudom átjuttatni a valóságból a mágikus világba, mert amikor a vikingek hallotti csónakjában a vízéshez érek, kinyúlok és oldalt görcsösen megkapaszko-dom valamiben, hiába nyomnak hátulról, nem mozdulok egy tapodtat sem, annyira rettegek a zuhanástól.

harmincadika

„Akármilyen meglepő, mégiscsak ezek a legszebb éveink” /Szabó Benedek és a Galaxisok/

Wirth Imre

December

December 1., szerda:

Ilonával megyek reggel, vállamra hajtja a fejét a HÉV-en. Csak akkor mozdulok meg, amikor leszálok az Árpád hídnál. Edzés, tizenvalahányadik. Ezért minden önkínzás, ének... Háború van, közli velem, mint minden alkalommal Tamás, az edző. Nem tudom. Szégyen van, lepusztulás, rejtőző zuhanyozás. Aztán megdicsér. De hogy pénteken keményebb lesz. Ahogy beérek a PIM-be, megyek a Pilinszky kiállításba, tévének rövid interjú. Mire bezár a tárlat, összeáll, mit is gondolok. Délután a Szerb Antal hangjáték. Még két napom van, hogy befejezzem. Négyre a Díszterembe megyek, Felhópárna könyvbemutató, egy versem benne, amit hét éve a kis lány Ilonkának írtam. Ahogy vége, azonnal elfog a menekülési vágy, mint az utóbbi időben minden ilyen alkalommal. Utánam jön egy piros ruhás nő, maradjak, zavartan mormolom, nagyon fáradt vagyok. És mostanra egész pontosan érzem, hogy mi a bajom a naplóval. Nem kellett volna. Apámat felhívom.

December 2., csütörtök:

éjjel negyed tizenkettő van. Tudom, hogy legkésőbb tízkor aludnom kéne. Legyen holnapi nap. De szinte soincs így. Reggel nyomasztottam magam a Szerb Antal hangjáték miatt, mégis... A macska öt körül ébresztett panaszos nyávogásával, ereszem be. Annyi minden stratégiám volt már, mostanra megadtam magam, beengedtem. Mégse tudtam korán bemenni dolgozni, vissza szenvedek valami alvás féjét, semmi hatása, nyomorultul álmos vagyok. Csökkentem a vérnyomáscsökkentőt – nemes bosszú, hatástalan. Olvasom Szerb Antal levelezését, mai kontrollal véleményes. Ezt biztos nem fogom idézni. Mink Andris jön, Petri kiállításra készülnek az OSA-ban, egyre idegesebb vagyok, hogy nem haladok a munkámmal, közben felhív az indián kiállítás egyik kölcsönzője, nehéz teher. Kihagyom az ebédet, olvasom Takács Zsuzsa verseit a Tiltott nyelv című kötetből. Megyek hozzá négyre interjúra, két éve készül az életút interjú. Máig nem hiszem el, hogy ez megtörténhet, beszélgetünk. Mindig úgy jövök el, hogy alkalmatlan vagyok. Aztán hogy csoda, hogy mégis működik köztünk. Rekedt a hangom, egyre többet köhögök, az asztmám éledezik a zuhogó időben. Kihagytam, hogy egyre jöttek a Magyar Krónikától interjúzni, velem. Tudathasadás, fel kéne nőni. Magyarázok Demeter Annának a gyerekkorról, egyre reménytelenebb. Miatam. Már ott elment a hangom. Hét körül megyek haza, az egyik maszkom a földre zuhan, elfelejtettem, hogy hordani kell, esek szét estére. Vásárlás, nem bírom kihagyni az üveg bort. Itthon állatetetés, mosogatógép, telefonok. Felhívom apám. Semmi jó. Kalász Orsi hív

Berlinből, egy órát beszélünk, apjáról, enyémről, érzelmekről, nincs menekvés, mondjuk, csak szeretet van, lehet, legyen!

December 3., péntek:

második napja nem veszem be az egyik vérnyomás gyógyszert, egyszerűen délre bárhol képes vagyok elaludni, ez élhetetlen. Ma van az utolsó határidő, hogy Szerb Antal írásaiból, levelezéséből „hangjátékot” írjak, női- és férfigangra. Hetek óta, amikor képes vagyok olvasni, monitoron gyorsolvasok, sajnos az én hibámból, se erő, se semmi, nem pakoltam még vissza a könyveket a polcokra tatarozás után és így persze nem találom meg a könyveket. A nő a téma, így, együtt olvasva az életművet, döbbenetes a vágyakozás örvénye. Délután egyre kész vagyok, megvannak a dialógusok, hihetetlen megkönnyebbülés. Küldöm Hegyi Katinak, aki az A38-as hajón a sorozat kitalálója és szervezője. Négykor edzőterem, „háború van”, persze, nem értem, mivel lelkesít Tamás, közelebb megyek, „te egy Hulk vagy”, mondja, én meg semmit sem érzek, csak hogy tovább, és hogy nem vagyok Hulk. Szüleimmel beszélek. Kemény Istvánnal hatkor találkozom a pomázi HÉV állomáson, először a Lóitatóba megyünk, az utolsó igazi kocsmába Pomázon, törzsvendégek, a tévében híradó, menekülünk ki a hidegbe, egy órát bírjuk a kertben, utána megyünk hozzám, a dombtetőre. Ott ülünk, iszunk, eszünk még pár órát, Kalász Orsival beszélgetés, menhelyi kutyája lesz, Miskolcra szállítják Berlinbe. Egy másik világ, amiről fogalmunk sem volt.

December 4., szombat:

a macska megint felébreszt hajnalban, ez van, nem tudok haragudni rá. De azért bosszant. Hegyi Kati ír reggel, hogy nagyon tetszik neki a Szerb Antal összeállítás az esztétizáló szerelemről. Hála Istennek! Összeszedem magam, vásárolni megyünk Renátával, szüleimnek is kell vinnem dolgokat. Ilonka hív, lemegyek érte, egy állat fogdosta a villamoson a fenekét, menekült előle. Végtelen csüggedt vagyok. Dél körül végre felhív Kristóf fiam, hogy hova kell mennem Pilisborosjenőre a matracért, amit a felfekvések ellen fejlesztettek ki. Anya és lánya jönnek ki, nagyon kedvesek, az anya együtt érzően mondja, hogy az ő apja ezen a matracon halt meg. És hogy minél később hozzam vissza. Tápióságra fél háromra érek le, útközben egy ideig VHK-t hallgatok. Ivánka, Bartis Attila kutyája fogad, szokás szerint harsányan ugat, örvendezik, benéz az autóba, jött-e még valaki, aztán fél négykor kezdődik a Fradi meccs, apu ágy mellett állva nézem, semelyikünk se találja el az eredményt, örülök, hogy ez még megvan, együtt boszszankodunk és örülnénk. Sajó Laci ír, egy pont is pont, a vasárnapi MTK meccsen örülne ennek.

December 5., vasárnap:

éjjel háromszor ébredek fel, egy pici szobában alszom, ahol a nagybátyám, Laci élt, míg minden élhetetlen lett mamám és a bátyja számára. Laci is alkoholista volt, de én nem így emlékszem rá, hanem sakkbajnok, bicegve közlekedő szeretnivaló lény, aki felmászott hozzánk a Pacsirtamező utcába, az ötödikre, hogy kölcsön kérjen. Ez is végtelen történet, ami egy mondat: cukorbeteg is volt, a szembe bácsi, falun, csempészte be neki a pálinkát, Lacinak levágták a bal lábát, az urnája a tápiósági kertben várja, hogy Óbudára kerüljön a családi sírba.

Mamám ma mondta, hogy papám is oda. Igen, beszélünk róla, hogy meghal. Ez a szenvedés, a mosolytalan arc, a zavarosság és a szeretett arc, a test, ami most elenyészik és ami mindig az örökmozgás volt. Egyre többet alszik. Mikor ébren van, próbálok beszélgetni vele. Nincs már öröm neki, de van az öröm emlékét őrző reakció. Délelőtt elviszem Ivánkát a Tápióhoz, a félbe vágott macska az út mentén ott van, fagyottan. Elfordítom a fejem. Ebéd után Matyival találkozom, legidősebb fiammal, a csillaghegyi Peron kocsmában. Végre, hosszú idő után találkozunk, velem szemben egy nő ül, látom, végzetesen magányos, mikor Matyi kimegy dohányozni, megy ő is, ismerkedne, aztán visszaül, kortalan arca nyomasztó. Ég a második gyertya az adventi koszorún, apám szavait hallom, ahogy zavarodottan kérdezi: van-e vödör víz, ha tűz lenne?

December 6., hétfő:

megint hajnalban ébredek, rendben, ezentúl akkor ez lesz, visszaaludni nem fogok, csak képzelem, hogy átjár valami sohasemvolt öröm, érzem minden porcikámban. Ilonát viszem a HÉV-hez, előtte a dilemma, hogyan viszonyuljunk a dohányzáshoz, tiltás, megvonás, a három fiú kihátrált ebből annak idején (vagy mi hátráltunk ki), megint itt a kérdés. Hallgatok. Istvánnal péntekenként elszívok pár szál cigarettát, letűdözni sose tudtam, asztma hallgat a tüdő bokrában. Időben érek be, Merhán Orsi első napja nálunk a Médiatárban, öröm. Költözni kell a PEN Klub helyére, a szobámban kezdünk pakolni, hogy Orsi hozzáférjen a számítógéphez. A szimbolikus helyzetek foglyul ejtenek, a szobámban Wernitzer Juli (a helyén ülök) és Gáspár Gyuri (szemben velem) ült, mindketten halottak. És most elmegyünk pár héten belül. Délután gyűjteményi értekezlet, búcsúzunk Bánki Zsolttól, aki 2006 óta dolgozott a PIM-ben. Nekem 1978 óta barátom, a gimnáziumból. Nehéz erről bármit mondani. Háromra megyek az ELTE stúdióba, Marczinka Csaba kérdez, nincs jól, semmi sincs jól, fél óra kijön a végén. Bánki Zsolttal megyek a Peron büfébe Csillaghegyen, dedikált kötet, Lator Lászlót emlegetem, aki az Eszkimóháború ajánlója volt 1993-ban és akkor azt mondta, későn érő típus vagyok. És amikor elküldtem neki 2018-ban a verseskötetem, azt írta: most már ne hagyja abba! A többi az este szeretnivaló banalitása: állatetetés, mosogatógép, felhozom Renátát, lepucolom a kutya lábát, hogy bejöhessen. Felhívom apámat. Éjfélkorai Omega-t hallgatok.

December 7-e, kedd:

reggel beraktam a táskámba a Sós Sziklák Völgyét és az Eszkimóháborút, egyszerre voltam kedvetlen és melankólikus, meg érzések, amik kavargtak a délutáni indián finisszázs miatt. Majd' három év búcsúzik. A tárlatvezetés előtt bejött Gyukics Gábor, western csizma, kifogástalan nyakbavalók, hófehér sercegés körülötte. Őt után röviddel kezdtem az intenzív elköszönést, Beszéltem Sat Okh titokzatos életéről is, a négy bakonyi indián négy éneklése zeng a termeken, folyosón át. Sok-Rokon is eljött, Aguyapi, akivel az első interjút készítettem és aki Sok-Rokonnal pillanatok alatt felállította Cseh Tamás első tipijét, már csak lélekben itt. Miután lassan mindennek vége lett, átballagtam a Grinzingibe, ott várt a hófehér sercegés kisfröccsökkel, mutatta az antológiát, amit fordított, Viselnéd a szemem, kortárs amerikai költészet és próza. Egy órát maradtam, hazafelé telefon, apámról semmi jó.

December 8-a, szerda:

a reggeli edzést rendszeresen túléltem, erről eszembe jutott dr. Husvéti Tibor / Fekete Szarvas kézirata a kanadai repülőgép szerencsétlenségről, ott várt bent az íróasztalomon. Végre elolvastam. Felhívtam a kiadót, 2023-ig nem vállalnak új könyvet, a papír ára, nekem szerencsém van, hogy már kötöttünk szerződést. Utána egész délután pakoltam, ládába minden, a kézirat is, minden, amit évek alatt, mióta ebben a szobában vagyok, felhalmoztam. A portól fulladok, kiállok a nyitott ablakba, sziasztok cinegék, harkályok, az új helyen nem fákat látok majd az ablakból. Visszaér Hegyi Kati, aki szintén pakol, Horpácson nézték meg a Mikszáth kiállítás helyét, otthonosan és derűvel mesél, hiányozni fog. A Három hollóban ültem aztán Csorba Csillával, Cséve Annával és Bánki Zsolttal, kevésbé derűsen mesélünk, a szomszéd asztalnál Márton Laci és Tatár Gyuri, Laci elmenőben említi a Székesfehérváron játszott darabját. Jó lenne megnézni. A HÉV elmegy előttem, várok este Békáson a szentendreire. Fáradtan hívom mamám, amit mond, attól még szomorúbb leszek.

December 9-e, csütörtök:

Ilona az egyik bátyjánál, Kristófnál alszik, így alhatok hétig, persze Szven, a vadmacska felébreszt fél ötkor... Autóval megyek, hogy időben odaérjek délután Szentendrére Ilonkával a pszichológushoz. (Nagy hiba volt, esett a hó, eső, bármi, húsz percet késünk, bekanyarodtam egy hamburgerért Budakalászon, mert nem ebédelt Ilona, utána Szentendréig lépésben.) Másfél hónapja szervezzük, hogy tartok egy nagyon személyes tárlatvezetést Edinának és Évának, Edinával öt évig dolgoztam a Múcsarnokban és csak egy éve derült ki, hogy mennyi köze van a bakonyi indiánokhoz, Évának sokat köszönhetek, relikviák, tipi, interjú. Nagyon jó volt velük. Utána folytatódik a költözés, lekerülnek a szekrények, közben pótolom a tegnapi elmaradt „egymondatot”. Hegyi Kati is bent van, búcsúzik tőle a Kézirattár, Kati pedig mesél, mint szokott, derűsen. Megérkezik Ilona, lerendezzük egymás ingerültségeit, kinek mi a baja, indulunk a (még nem sejtett) maratoni autóútra, hallgatom közben a zenéit az autóban. Egy órát várok rá a ház előtt az autóban, szétfagyok, járkálok az esőben, felhívom Matyi fiam, Kristóffal voltak dél körül szüleimnél, mondja Matyi, amit tudok: egyre rosszabb papám állapota. Beszélek mamámmal, nehéz pozitív energiákat küldeni (ha egyáltalán létezik ilyen). Marad huszöt perc, hogy Ilonával Pomázra érjek a bőrgyógyászati magánrendelésre, varratszedésre. Odaérünk, leharcolt várakozók, hiába időpont, szégyen, de hasznos, „csak varratszedés”, mondom és meg is történik. Itthon az esti rutin, macskaetetés, kutyalábak pucolása, hogy bejöhessen Pixi, Renáta zoom linkjének az ellenőrzése, mert holnap-holnapután online kurzust tart. Renáta és Ilona összevesznek valamin, amit Renáta az iskolatáskájában talál, kivonom magam a forgalomból, nem akarok ezzel is elmaradni, ennyi egy nap, röviden.

December 10., péntek:

reggel leviszem Ilonát a HÉV-hez, aztán visszafekszem, nem vagyok jól. Lassan összeszedem magam, megyek a tüdőgondozóba, éves rutin, asztma miatt. Mamámat hívom, semmi jó. Bent pakolás, a többiek viszik az oroszlánrészt, én a magamét dobozoltam, aztán belemerek a monitorba és napok óta kallódód emailekre

válaszok. El sem tudom képzelni délben, hogy megyek az edzőterembe délután. De megyek. Tamás, a személyi edző elemében van: megemlíti, hogy egy nő csatlakozik ma az edzéshez. Késik. Mikor meglátja, azt mormolja, hogy Júlia megjött végre, Rómeó már nagyon várta. Próbálom behúzni a hasam és nem jelen lenni közben. De ez is elmúlik. Vásárolni megyünk, Ilonkát leviszem az állomásra, de hogy jöjjenek le érte éjjel fél 12 körül. A mosókonyhában ismerős bűz – Szven, a vadmacska megint odaszart, elégedetlen volt ezek szerint a vécéje állapotával. Csukott szemmel fekszem kicsit, eseménytelen nap és mégis úgy érzem, szétrobban bennem, körülöttem minden.

Beszélek apámmal. Ma nyolcvankét éves.

December 11., szombat:

munkanap. Utána jövök Tápióságra, nem szeretek már sötétben vezetni. Bemegyek a szobába, nézem, ahogy fekszik, beesett arccal, lázálomban. Mamám alig aludt mellette előző éjszaka. Megyek a kissozába, bámulni a sötétbe. Nyomkodom a telefonom, tizenegy után alszom el.

December 12., vasárnap:

fél nyolckor ébredek, hosszú idő óta először alszom végig az éjszakát, bár fél hatkor azt álmodtam, hogy macska nyávog az ablakban, engedjem be. Elviszem Ivánkát a Tápióig, metsző szél fúj, Ivánka csak a végén talál olyan botot, amit hajigálnom kell, kedvetlenül hajigálok neki. Lemondom Istvánnal a délutáni pomázi találkozót. Metallica ordítás az autó, elképzelem, hogy gimnáziumban koncertet adunk, változó, hogy gitározok vagy énekelek. Egyik se megy. De az örök hiány, a fiatalság lázálma, ami majd rám is vár, kecsget egy simogatás, hív egy randevú, iszonyú vágyakozás az agy egy eldugott zugában. Elviszem Pixit, a kutyánkat sétálni a Majdánra Pomázon, egy hónapja nem vittem legalább. Utána Ilonával autózok a Lupához, sétálunk egyet, ennek se tudom idejét, mikor volt. Mamám hív, melyik adón lehet nézni a fradi meccset, a Dunán, de ne kapcsolja be apunak, mondanám, reménytelennek tűnik az első félidő után. Nem mondom, nézze. Nem tudom, mennyi jut el hozzá, de a fradi még megvan. Istenem.

December 13., hétfő:

három napja nem írtam egy sort sem, most 16-a, késő este van. Mi történhetett hétfőn, tudom. Költözés, rossz a lift, apám egyre rosszabbul van. Matyival beszélek, menjen szerdán és vigye Ilonkát is, úgy érzem, nem fogják többé életben látni. Mondom mamámnak, szerdán munka után megyek én is vonattal. Most eszembe jut, hétfő éjjel Szerb Antal írásairól álmodtam, holnap, másnap, kedden lesz az A38-as hajón a felolvasó-színház. Reggel úgy ébredek, mint aki nem aludt.

December 14., kedd:

elalszom mindenhol, bármikor, de ezt mintha írtam volna már. Cipekedünk, szervezzük a Médiatár „életét”. Ami tényleg az. Amit most berendezünk, így marad évekig. (Én közben nyugdíjba megyek? Meghalok? Minden realitás már.) Rossz a lift. Ülök az ablakban, bámulok ki az utcára. Szemben a Disznótoros, vagy hogy hívják, lehet nézni, ahogy mindenki eszik. Mindenki él. Ebben van remény. Kezdek rosszul lenni, hogy ma este van Szerb Antal (miközben úgy érzem, ebbe nem lehet

belekötni, annyira ő, még ha pár helyen bele is írtam a szövegbe). Hatra odaérünk, eszünk, iszunk, Bánki Zsolt hozott a frissen megjelent regényéből. A felolvasás tényleg színház. Lenyűgözve hallgatom, lassan kortyolgatva a sört, amit Sajó Laci küldött. Fesztbaum Béla és Ruttkay Laura együtt élnek Szerbskatulya Antallal, ahogy magát nevezi egy levélben. Miközben ő Tóni. Kéri, így szólítsák. Hegyi Kati, Benedek Anna. Kemény István. Sokat iszom, kétségbeesett örömmel. Holnap megyek szüleimhez, ott alszom. Félek.

December 15., szerda:

sohanemvolt fegyelmezettséggel megyek edzésre reggel, a tegnap éjjel után esélytelen vagyok. Mégis megkapom Tamástól a karácsonyi ajándékot, saját készítésű tojáslikőr. Anyukám készített minden karácsonyra mindenkinek egy kis üveggel, 1981-ben a Vörösvári úti panel tetején (lehetett látni a tűzijátékot) ittuk 17 évesen. Köszönöm. Továbbra sincs asztalom, se gépem, de egyre előbb a helyünk, mintha egy titkos börtön falai közé kerültünk volna, méteres falak, boltívek, mi lehetett itt eredetileg? Jó lesz itt. Matyi és Ilona dél körül mentek Ságra, hívom őket, mikor hazafelé mennek. Nagy csönd. Tudom. Értem. Érzem. Nem reagál már rám. Iszonyú ez a nem emberi állapot. Hörgés, lepedék, sírás. Hiába teszem a homlokára a kezem. Isten veled! Így fekszem le.

December 16., csütörtök:

hatkor kelek, nagy csönd van. Másodszor kezdem el ezt írni, minden elszállt fél órája. A nyolcas szecsői vonatra vettem jegyet, ülök a nappaliban, írom Renátának, hogy egyedül vagyok fent. Hét után jön ki mamám: Imi, éjjel meghalt. Éreztem? Tudtam? Lényegtelen. Jéghideg a homloka. Neki, ami maga volt az élet. Mi lesz? Mamám három és fél hónapja először megy messzebb ötven méternél. Urna. Papírok. Papírok. Lemondom a karácsonyra lefoglalt házat. Papírok. Sírní kéne. Sírok, befelé. Hazafelé. A Keleti összeomlik, kigyulladt valami, Rákosig jutok. Onnan hazajutni. Felhívom a pszichológust, hogy ilyen nincs. De van. Kések egy órát. Zsolttal beszélek. Itthon várakozásteli szomorúság. Apám azt mondta, hallom anyám hangját, hogy én voltam a legjobb barátja. Próbáltam már erről írni. De így még sohasem gondoltam bele.

December 17., péntek:

mintha két valóság lenne és egyik sem az enyém, felkelek, hogy levigyem Ilonát a hévhez, gyógyszerek, macskák, kutya, szégyenkezve megöntözöm a két hete kókadózó növényeket. Valami jó. Ami alapvető lenne, nem jó, szóval ez is utána állapot. Autóval megyek be, Rolling Stones-t hallgatok, egyedül akarok lenni. Tudom, ezt se kéne. De most szétszakadtam. A költözés vége tegnap nélkülem lezajlott, hálás vagyok, de száraz a szám, csak megöleljük egymást odabent. 10-től tárlatvezetés az indián kiállításban, az utolsó, a Pimes munkatársaknak. Viszem megint Sat Okh könyvét. Fel szabadít, hogy beszélhetek, jó látni, hogy talán szeretnek, érdeklődnek. Aztán gubbasztok, pakolászok, Merhán Orsival ebédelek, a gyerekekről beszélgetünk. Utána gubbasztok, levelekre válaszolok. Harmadszor hívom a mamám, beszélünk kell. Úgy megyek az edzésre, mint a halálra ítélt, de jól esik, „háború van” Tamás küld egy kis üveg saját készítésű tojáslikőrt a

mamámnak, akihez holnap reggel megyek. Köszönöm. Erősnek kell lenni, zúg bennem, apám is így szeretné, élni kell. Varjú Imi vár Kemény Istvánnal és Szántó T. Gáborral estére Pomázon, nem mondom le, ott szeretnék lenni, Iminek nem is mondom, hogy mi történt. Kilenc előtt eljövök, akkor már nem bírom tovább, megöleljük egymást. Itthon Renáta dolgozik a nappaliban, leülök megírni a mai napot, igazából nem lehet.

December 18., szombat:

két életem lett, egy félig-meddig nyilvános és egy ismeretlen, ami engem is zaklat, ismeretlenül. Tud rólam mindent. Szégyen. Lenni. Tegnap éjjel egy József Attila parafrázist próbáltam írni (régóta gyötört ez), riasztó (?) mennyire ragaszkodnék a szótagszámhoz, az eredeti strófa sormintájához. Hibák, szégyen. Karamazov és Lóri is írnak, nekem a legtermészetesebb dolog, köszönöm. Hibákból szöttes éjszaka. De igazából szombat van. Mamámnál Matyival Tápióságban, elviszem anyut vásárolni három hónap után. Megnézem a fradi meccset. Matyi kitart apám helyett is, utána kimegy rajzolni. Milyen nap, zúg el a semmibe, miközben súlyos port szór ránk, kapaszkodunk, ne döngöljön földbe. Anyu almás süteményt süt holnapra a húgoméknak.

December 19., vasárnap:

éjjel háromszor ébredtem, azt álmodtam, hogy a plébános megsérti mamámat és nekem kell helyt állni. Megyünk ketten a fél kilences misére. Egy éve új pap van, megértem, hogy zaklatott, siet, öt helyen tart misét, de hogy azt mondja mamám előtt, hogy „ki ez? Ti ismeritek”, mellbevágó. Apu szinte az egyetlen idős férfi volt hosszú évek óta a templomban. Elvisszük Matyival Ivánkát a Tápióhoz. Apám helyett én hajigálom végeérhetetlenül a botot. Ez a reggeli félresikerült mondat eldönti, amit anyu és apu eredetileg is szeretett volna, hogy az óbudai temetőbe kerül az urna, anyai ágon a családi sírba. Holnap ez vár rám, ehhez is fel kell nőni. Matyit elviszem a vonathoz, délután Ilona táncgálája a X. kerületben. Milyen szép lány.

December 20., hétfő:

nem vagyok magam, ahhoz képest, akit magamról képzelek, egyre több a zöreje, hiba, kínos zöngé, stílustörés. Mintha elvesztettem volna magam. Hagyjuk. Reggel próbálok falazni Ilonának az első óra miatt, de szinte rögtön leleplez Renáta. Leviszem Ilust a HÉV-hez, vissza, elnyúlok, számolom a perceket. Rám ugrik a „kismacska”, néz a szemembe. Leteszem és megyek. Bent pakolunk, egyre jobb együtt lenni, nézem szemben a Disznótorost, olvasom a leveleim, összerakjuk Benedek Annával, aki szemben ül velem mostantól, a katalógus szekrényt. Kegyeletből. Telefonok, temetkezés, a folyosón járkálok. Mirtse Zsuzsa dedikálja a könyvét, vörös haja zuhog utána, mint Klimt a borítón. Meg mennyi minden, de a temetés. Urnáról suttogok a folyosón. Én vagyok? Galántai Zoli hív. Hogy elkísér, tudja, milyen ez. Köszönöm. Anyuval sokszor beszélek. Anna mesél a családjáról. Megnyugtat, hálás vagyok, hogy szóval tart és közben kiderül, hogy a családok aranylók és fekete bárnyai milyen hasonlók. Egy órán keresztül vásárolok Pomázon bujdokolva, mert nem akarok találkozni.

December 21., kedd:

fél hétkor kelek, mert biztos le kell vinnem Ilonát, mégis alig bírok elindulni a PIM-be. Megint autóval megyek,

nem mintha hamarabb beérnék, de ott egyedül vagyok és a szégyen is magányos. Bent utolsó pillanatos megbeszélés az indián kiállítás szegedi utaztatásáról. Nagyon örülök, hogy a Móra Ferenc Múzeumban lesz júniustól, de ez a január megrémít. Milyen rövid idő alatt lesz a bontás, meglesznek-e a kölcsönszerződések, sikerül összehangolni a Szegedre szállítást az ideiglenes raktárba. Mindent megbeszélünk, azt érzem, hogy jó társaságban vagyok, ami most nagyon fontos. Elrohánok ebéd után a Scolar könyvesboltjába, vannak adóságaim a Hajnóczy kötettel. Alig bírok járni, de tartom magam. A hátralévő délután ezernyi munkalevél. Vinnék a kiállítást Hatvanba is, le kell mondanom. Bezuhanok az autóba és hallgatom Mick Jaggert hazáig. Aztán pótoljuk a hűtő hiányait. Mikor fogsz végre takarítani, kérdezi Renáta, akiről az utolsó utáni huszadik bőrt is lenyúzza a doktori befejezése. Az autó zárt térben kavarnak az ingerült mondatok, felhív papám Torontóban élő unokahúga. Mi történt. Elmondom. Anyuval beszélek még, jöjjön hozzánk szilveszterkor a nagynénémmel. Mire a napló végére érek, kiderül, jön-e. Kiderül, szembe tudok-e nézni apuval az utolsó képen.

December 22., szerda:

hajnalban ébredek a macskák miatt, de nem baj, oda kell érnem az edzésre és nekem sokáig tart az elindulás. Ennél rezignáltabban nehéz fogadni a „ma háborúba megy Imre” mondatot, Tamás nem hiszi el, hogy a lelkesedésem százötven százalékos. De jó ez, egyszer jó lesz. Karácsonyi médiatári ünnepségünk szerintem nagyon a helyén van. Jön rajtunk kívül a DIA: Radics Péter, Babiczky Tibor és Melhard Gergő, aztán Bartis Attila, aki hoz nekem egy apró Unicumot apura emlékezve. Állunk az új dohányzó helyen, az ereszcatornán egy elkezdett fészek. Száll a füst felfelé. Háromkor jön Sipos Feri a Művészeti Tárból és Kemény István, Galántai Zoli. Dirib-darabokra török minden és jó együtt. A nevetés ragyogása. Tízkor megyek le Ilonáért, végtelenül rosszkedvű, nem mond semmit.

December 23., csütörtök:

többet nem írom, hogy a macska hajnalban... olyan, mint a lélegzés. Két kávé sem segít, ma takarítanom kell (irdatlan, mi gyűlt össze hónapok alatt), de közben vásárolunk, megyek a rendelt kis adag halászléért, pszichológus, gubbaszt egy szárnyas lény a tüdőmnél, néha rebben a szárnya, nem jó. Megveszem a karácsonyi ÉS-t. Renáta hümmög. Két korábbi-korai versemet adta egy emlékkönyvbe. Igen, régen végtelennek tűnt minden és fiatal voltam végtelenül. Este negyed tízkor fejezem be a porszívózást, Pixi kutya alig találja meg a helyét, akkora a tisztaság. Na persze... Mamámmal beszélek még, holnap megyek érte reggel. Nincs még karácsonyfa.

December 24., péntek:

ónos eső, utolsó pillanatos reggeli hiánypótló vásárlás, fenyőfa, ilyen „kicsi” még sohasem volt. Ahhoz képest égisz érő, hogy majdnem lemondunk róla. Nekem kell majd feldíszíteni 57 év után először. A mozdulatok, ahogy feltesszük az égősort, minden megvan a hiányban. Anyuval vissza Pomázra, Kristófékat felvesszük a nyolcadik kerületben, Gomba kutyával együtt. Délutánra együtt (Renáta öccse, András is jön meglepetésként), Fülit kivéve, aki Berlinben van. A Helikon adventi kalen-

dáriumában az utolsó napon a friss lapból közlik a dagonya karácsonyi részét. Zuhan rám ez a megírandó könyv, „emlékül”, talán ennyi lesz az ajánlás. És persze Apu. A karácsonyfa előtt állunk és rekedten, én hamisan is énekeljük a Mennyből az angyalt. Öröm és bánat, mintha egyik nem létezne a másik nélkül. 10-kor már fekszem, akkor hív Füli, hogy milyen magányos ma este.

December 25., szombat:

hajnali ébredés (nem a macska), óráig kapkodom a levegőt, a bennem lélegző másik sípol, csak minden harmadik, negyedik lélegzetvételre tudom teleszívni a tüdőm. Nagyon idegesítő és nyomasztó, de türelmesnek kell lenni. Egy órát alszom fél nyolcig, akkor felkelek, megyünk anyuval a kilences misére. Újra érzem azt a meghitt egyedüllétet, amiről Jelenits István beszélt, hogy lehet egyedül lenni a templomban az oszlop mögött megbújva. A jobb oldali hajóban ülünk, innen nézem, mint korábban sokat, Jeges Ernő 1951-52-es mennyezet freskóit. Beleborzongok, milyen lehetett akkor. Lassan botorkálunk kifelé. Ma itt kellett lennünk. Ilona is jön velünk, anyut hazavinni. A teát csak meg kell melegíteni, elkészül egy klasszikus tojásrántotta Illus kérésére, indulunk vissza. Legközelebb hétfőn jövök. Hazafelé szétesik a koncentráció képességem, nagyon nehéz így vezetni, de előfordult már párszor ebben az évben, hazaérünk. Hosszú idő után alszom délután egy órát. Remélem, nem leszek beteg. Este emailt kapok Széphegyi Katitól, aki az Eszkimóháború kiválasztott részeit fordítja angolra. Hogy befejezte. Karácsonyra, enyhíteni a szomorúságot. Kanada távoli hóakadályain át ölelem. Bármi is lesz végül.

December 26., vasárnap:

délelőtt sétálok Ilonával a Lupánál, visszük Pixi kutyát. Szokásból ránézek, zárva az Ebihal büfé. Renáta egész nap a gépnél ül a doktorijával. Nagygéci Kovács Jóska elküldi Borbély Szilárd versét, 'Én istenem', altass el..., hiába ismerem, megint megráz. Mindörökké elkerültük egymást, mintha egy képzeletbeli stafétát adott volna át, szinte akkor kezdtem el újra írni, mikor meghalt. Anyuval beszélek, ott van körülötte minden Apu emlékével és egyre összetörtebb. Félek a holnapi naptól, megyek érte, hogy az Óbudai Temetőben „intézzük” az elkerülhetetlent. A csönd zugait keresem, eltűnni bennük akár percekre is.

December 27., hétfő:

most már süllyed az este. Mai nap, én Istenem... Tegnap éjjel írtam egy parafrázist Borbély Szilárd versére, törekszik a remény, átsüt rajta a nap. A mai nap apu temetésének ügyintézésével telt. Ilyen szikár, félelmetesen semleges, nyeli az idő a könnyeket. Kétszer odavissza Tápióságra, Pomázra, olyan feszült vagyok, mint az asszír íja a nyolcadikos történelem atlaszom borítóján. Szíven talál. Bánki Zsoltot hívom még, aki segít Gyuri atyával egyeztetni a temetésről.

December 28., kedd:

Márkus Zoli email-jére ébredek, átnézte a lefordított részeket és New Yorkból írva három pontban összefoglalja, miért nem fog megjelenni az eszkimók se az USA-ban, sem Kanadában. Politikai korrektség (indián, eszkimó és néger szó használata), „white supremacist” és az intertextualitás. Ma kezdtem el írni, 1992. december

28-án. Többek közt erről is szól, a történelem széthullásának friss tapasztalatáról, az identitáskeresés mélységes kútjáról.

Ungváry Rudiékhoz megyünk Renátával a szokásos karácsonyi összejövetelre, tavaly elmaradt. Rudi egy hihetetlen szövevényes Ungváry családfát mutat meg, mikro történetekkel. Szeretem a történelemben lebegést.

December 29., szerda:

egész nap a könyveket pakolom vissza a „dolgozó szobába”, ahogy régen hívtuk. Tele könyvespolccal. Négy hónapja határozta el Renáta, hogy tataroztatja a szobát, tekintettel a sarkokban a penészre is. Azóta apu körül, vele telt az idő, a polcok üresen, csak Ilona költözött be a kongó, hófehér szobába. Mikor nekiálltam, a nappaliból kezdtem el a versesköteteket becipelni, portalanítani, ahelyett, hogy a rengeteg szanaszét lévő könyvet vittem volna. De volt egy erős hang, bármi, hogy mentsem ki a verseskönyveket a káoszról. Estére a magyar kötetek a helyükre kerültek. A többi még várja a megmentőt. Holnap... Márkus Zoli hív, mégis próbáljuk meg az eszkimókat, ír hozzá „kontextualizáló” szöveget, egy órát beszélgetünk, nem csak erről. Ilonát felhozom, Csepelen korcsolyázott a tánciskolásokkal.

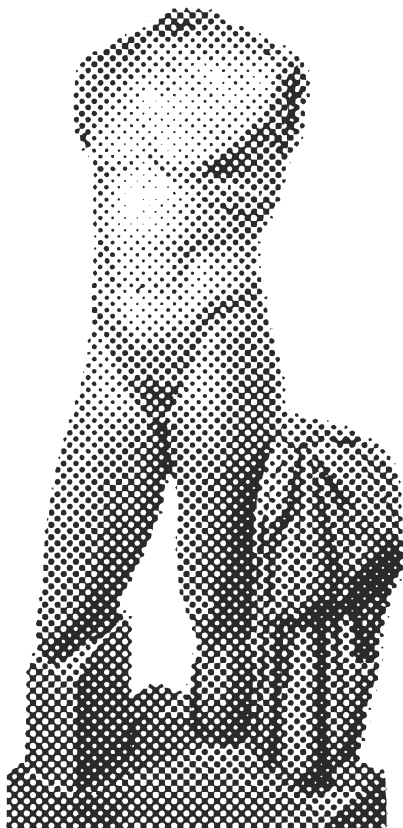
December 30., csütörtök:

működik a belső óra, időben összeszedem magam és kihúzom a kukát a ház elé (múlt héten elfelejtettem, igaz, a szelektív gyűjtés miatt nem is volt érdemes kitenni). Aztán persze félálomban várom, mikor jönnek és veszik észre az üveg pezsgőt, amit minden évben a kuka mellé teszek. Rossz álmaim felejttem. Persze ez nem megy. Dél előtt megint autóban ülök, csömöröm van már a vezetéstől, pedig szeretek részt venni az utolsó kísérletben, ami a lovagkort idézi a veszélyeivel. De ez sok, ami az utóbbi időben, szeretnék órákig gyalogolni a semmibe, vagy inkább az Ebihal büfébe a kutyával. Délután folytatom a könyvek pakolását, a dedikálások dátumain nyomon követhető, mikor tűntem el az irodalomból. István hív, hogy nincs-e baj. Ez most már szerintem így lesz, aggódunk és ha találkozunk, áldozatot mutatunk be az életnek. Vagy ilyesmi. Ketyeg az elemes óra, totál csönd van, Renáta a szobájában ír, én a nappaliban, felkapcsolom a karácsonyfa világítását, morzézson valami szívhez szólót, ahogy Varjú Imi barátom mondta késő délután a telefonba, nekünk és a szőrös unokáknak. Az állatok biccentenek, jól vannak. Próbálok hívni Barcelonában Fülit, nem veszi fel, Kristóf társasjátékozik a barátaival, Matyi a beteg barátnőjével Óbudán van. Ilona a Gellért hegy mellől biztosít róla, hogy minden oké. Megint eszembe jut az álmom, remélem nem folytatódik. Kalász Orsival beszélek, két hét különbséggel ma meghalt az ő édesapja is. Holnap reggel megyek anyuért. Szven, a vadmacska ma is behozott egy egeret.

December 31., péntek:

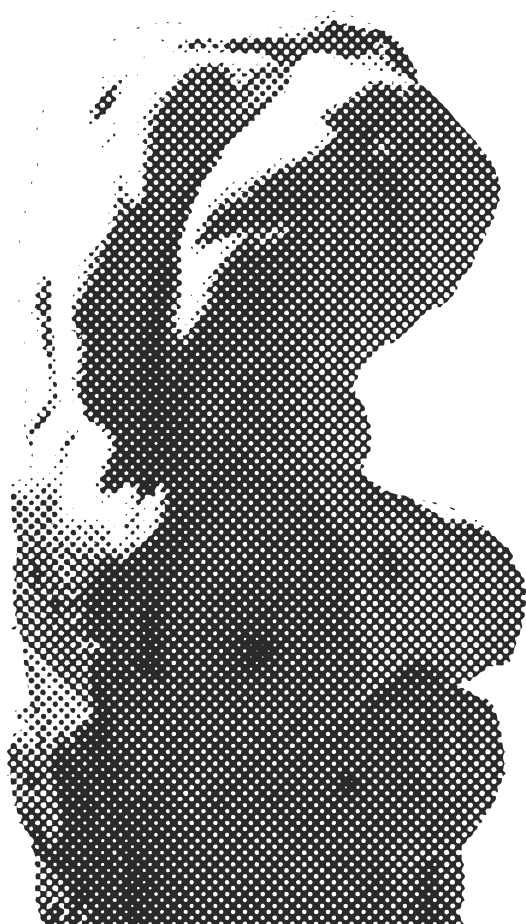
anyuval és a nagynénémmel, Marikával fél egyre érek Pomázra. Nem emlékszem, mikor szilvesztereztünk együtt utoljára anyuval, talán mikor még egész kicsik voltak a gyerekek. Amúgy sincs bennem semmilyen év végi érzület, bár hajlamos vagyok mostanában az érzélgősségre – de talán jobb szó rá a bánat. Egy rituálét próbálunk őrizni Bánki Zsolttal, hogy kora délután találkozzunk a csillaghegyi Peron büfében egy koccintós be-

szélgetésre, István nem tud jönni. A Peron büfé zárva, a közelben egy végtelenül lepukkant helyen húzzuk meg magunkat. Tökéletes. Otthon öt után nem engedem ki az állatokat, de Szven kiszökik. Nagy túlélő, reggel majd felébreszt. Jóskától kapok egy emailt, „vers az, amit mondani kell”, egy hang fájl, holnap meghallgatom. Éjfélkor minden és mindenki alakot ölt, szökik a szemből az év képekben. Nem olvasom el, amit írtam, ez a hónap feladatként kegyetlen és kegyelem volt egyszerre. Megmarad most itt, ami nem létezne.

TARTALOM

Tények és valóság – Rilke 2021	3
Mécs Anna: Január	5
Nagy Dániel: Február	11
Sárközi Richárd: 03	15
Tomaji Attila: Egymondatok	19
Molnár Krisztina Rita: Májusi mondatok	25
Szeifert Natália: Június	29
In memoriam Kántor Péter – 2021. július	33
Nagy Betti: Egymondatok augusztusban	37
Székrenyes Miklós: szeptemberi álmnapló	41
Kopriva Nikolett: Október	47
Izer Janka: November	53
Wirth Imre: December	57

Változtasd meg élted!

Rilke legismertebb szonettjének zárómondatát választottuk a 2021-es év Egymondataihoz. Az Archaikus Apolló-torzó talán sosem volt aktuálisabb. Megtarthatóak-e és hogyan az archaikus, klasszikus értékek? Vagy torzó marad minden mű és minden kultúra végérvényesen? Kiegészül-e tudásunk, műértelmezésünk által? Van-e a művészetnek akkora hatalma a 21. században, hogy általa változunk? Létezik-e rilkei szentencia ma is, vagy csak kételyeket és kérdéseket tudunk feltenni? Tudom, hogy még mindig nem tudok semmit (Scio me nihil scie 2020).

De nézzünk most mégis egy Nemes Nagy Ágnes-i gondolatot, és olvassuk ezt a 365 mondatot, egységet az ő tanácsa szerint, fordítsuk szemünk almáját az elmúlt év napjaira:

„A művészet hatalma, életalakító ereje: nem lehet erről többet mondani Rilkénél. Most mégis azt ajánlom, kövessünk el egy már-már bűnös cselekedetet, tegyük, amit nem szabad: emeljük ki a nagy vers tárgyát a versből, és helyettesítsük bármivel. Ne Apolló legyen tárgya és lényege a szonettnek, hanem akármi, amit különben alig veszünk észre, egy hóesés, egy kapualj, egy kutya az utcán, egy dal, ami eszünkbe jut, az a reggeli fölfedezés, hogy süt a Nap.”

Kedves Olvasónk! Lássuk meg 2021 tükrében saját torzónkat!

Meg kell változtatnunk éltünket!

Bubits Tünde

